

antea vel postea natos, & inde cessat ratio differentie Calderini. Præterea si ipsa vera esset, sequeretur inde, omnes filios post crimen hæresis à patre commissum natos iure præsumendum aut suspicandum fore esse imitatores vitii patris: Hoc autem verum non est, nisi probetur: Ergo, &c. Insuper filii hæreticorum in hoc non puniuntur ex peccato proprio imitationis, quia si hoc in eis esset, actius punirentur pro suo proprio crimine & merito pœnæ, sed propter peccatum parentum tantum, ut supra resolvimus, rationibus, de quibus ibi, quia parentes puniuntur per filios, tanquam res proprias ipsorum: At si hoc ita est, quid opus est distinguere, an sint nati ante, vel post crimen parentum, quandoquidem tempore punitionis parentum, qui puniuntur in filiis omnes quidem nati sunt, & omnes sunt filij proprii ipsorum, unde merito ut omnes indistincte propter hanc causam, etsi absque culpa propria, pœnas canonicas luant. Ratio igitur differentie Calderini non est omnino efficax nec præcisa, finalis aut peremptoria, adeo, ut ipsa cessante, cesset iuris canonici dispositio: & in terminis hanc secundam sententiam, quæ habet; Filios hæreticorum, etiam natos ante crimen commissum, sub pœnis & prohibitionibus canonicis comprehendendi, tenent Ioann. Andreas, Dominicus & Philip. Francus in cap. vi commissi, de hæret. in 6. & Villadieg. de hæret. quæst. 23. num. 5. Ioan. Lupus de iusta obtent. Regni. Navar. 5. part. 5. 8. obiectio. 4. ubi dicit cõmunem, & repertorium inquisit. verb. filij, Gald. in disputat. Regia. 5. 18. & eam probat intrepide & latissime Alfonso. à Castro, lib. 2. de iusta hæret. punit. capit. ult. versic. autem: idem etiam Castr. lib. 1. de potestate leg. pœnal. c. 7. in versic. & primo infero, & Couar. lib. 2. var. resolut. c. 8. num. 5. & 6. Et eam esse cõmunem profitetur ex aliis Iul. Clarus ubi supra, in 5. hæresis, & D. Molin. ubi supra, d. num. 55. plures referens, & hanc quotidie usu probari se videte fatetur Siman. ubi supra, quamvis hitres vltimi auctores, ut prædiximus, contra eam teneant, sed ipsam aperto ore probat atque magis cõmunem esse refert ex testimonio aliorum, & quod usu & consuetudine est recepta, Roxas de hæretic. assertio. 44. & eam sequitur Didac. Perez in l. 3. tit. 9. lib. 4. Ordinam col. 1404. dicens, quod propter immanitatem tanti criminis, maxime hac nostra tempestate, sequenda est: ad quem locum se remittit idem auctor. in l. 1. in fin. tit. 1. lib. 6. ordin. col. 36. & ante eum eam probat & cõmunem appellat Otalora de nobil. 4. part. princ. cap. 9. num. 8. & alios referens hanc sequitur Velazq. in l. 4. Taur. gloss. 7. num. 10. & est verior, crebrior & receptior, ut pluribus relatis testatur Menoch. eam latissime probans & sequens d. præsumpt. 33. num. 17. cum segg. ubi respondet cum Couarru. fundamentis contrariæ patris: Hanc etiam videtur sequutus Cantera in suis quæstionibus crim. c. 1. de hæret. & apostat. num. 11. pag. 371. col. 2. & Didac. Perez in l. 1. tit. 7. lib. 8. ordin. pag. 19. columna 1. & 2. & hæc cõmunis sententia consuetudine recepta est secundum Hoxed, d. cap. 23. num. 99.

46 Superest modo, ut respondeamus ad fundamenta supra adducta pro contraria parte: & quidem non obstat primum ex Gratiani miscellaneis ex cap. non imputantur, 1. quæstion. 4. Nam Augustin. à quo Gratianus desumpsit primam partem, quamvis non iuxta litteram Augustini translatus sit in decretorum li-

brum, de pœna spirituali agit, nempe de sententia excommunicationis, qua, inquit ipse, crimine hæresis à patre commissio filij nati ante crimen peccati non debent, ut ex ipsa epistola originali D. August. pater, & notavit gloss. in d. c. non imputantur, quod nos non negamus; qui agimus de aliis pœnis canonicis temporalibus; neque ex hoc inferitur, D. Augustin. concessisse, filios post crimen à parentibus commissum natos posse pœna spirituali puniri: Hoc namque, nec verum est, nec Augustinus voluit, imo fuit ab eo casus omisus, & in his, quæ ab auctoribus omittuntur, non licet sensum absurdum coniecturare, nec argumentum à contrario sensu contra ius commune sumere, Præterea ita D. August. scripsit, quasi præsumeret, filios post crimen natos ex sanguine infecto participes futuros criminis, & ideo posse ob eam culpam pœna, etiam spirituali puniri, tanquam veri delicti participes: Quinimo ad maiorem persuasionis vim D. Augustin. arguens Auxilium Episcopum, quod perperam ob crimen patris innocentes filios pœna spirituali punisset, ostendit id male fieri, etiamsi ratione sanguinis infecti ea punio processerit, cum filij essent ante crimen commissum nati, ut recte perpendit Couarruanus ubi supra, num. 6. ubi addit, quod quicquid sit de his interpretationibus, illud est obseruandum, ætate Augustini nondum fuisse à Canonibus statutas pœnas istas aduersus hæreticorum filios, ut ibi probat: Quo fit, ut prior pars illius canonis nostræ cõmuni sententia minime obsit. Secunda vero canonis pars, quatenus asserit, filios non esse puniendos spirituali pœna ob culpam parentum, vere Augustini epistolæ conuenit: quæ vero statim sequuntur, versic. officio &c. verba sunt Gratiani, non autem Augustini, à cuius sensu ea Gratianus intulit, & præterea falsa est sua illatio iuxta sensum ipsius Gratiani, ut optime docet Couar. ubi supra, quem sequitur Menoch. d. præsumpt. 33. n. 33. cum segg.

Ad secundum respondeo, quod etsi nulla sit lex, quæ nominatim filios ante hæresin natos condemnet, attamen satis expressum id dicitur; Quandoquidem sub generalitate & præcisa decisione iuris canonici necessario comprehenditur, ut patet in d. c. filij, & in c. statutum, cl. 2. de hæretic. in 6. & præterea propter immanitatem criminis eadem est ratio omnium filiorum, ut supra docuimus.

Ad tertium respondeo, id verum esse in crimine læsæ Maiestatis humanæ, quia leges Regiæ, ad quas hoc decernere spectat, id fancierunt, non tamen inde sequitur necessario, idem esse in crimine hæresis & læsæ Maiestatis diuinæ, quod multo gratius est.

Ad quartum respondeo, maiorem rationem in nostra specie concurrere ad nocendum filiis antea natis, propter tanti sceleris prauitatem, quem in cæteris, ex quibus prædict. argumentum sumimus, ideoque nil mirum, si diuersa iuris dispositio in ea statuarur.

Ad quintum & vltimum respondeo, Concilium 47 illud Toletanum atque argumentum contra hanc secundam sententiam sumptum, non omnino conuincere contrariam, præterquam quod Concilium illud Toletanum generale non est, quamvis nec proprie prouinciale, quippe quod ex totius Hispaniæ fere Prælati congregatum fuerit, secundum Couar. ubi supra num. 6.

Laus De o.

INDEX

INDEX RERVM ET VERBORVM

ORDINE ALPHABETICO DIGESTORVM, quascunque materias & quæstiones quam breuissimè, casque sub suis rubricis locatas facillimè complectens.

A

ABSENTES ab Ecclesia pro vtilitate ipsius, luctantur etiam distributiones quotidianas. cap. 1. n. 144. lib. 1.

Abstem non citatum diuinæ atque humanæ leges iudicare prohibent. cap. 16. n. 9. lib. 2.

Abraham iam proreçtæ ætatis factus, senioresum suum adiurauit, ne de filiabus Cananæorum filio suo Isaac vxorem acciperet, sed ex terra & cognatione sua, & idem prope præcepit Isaac filio suo Jacob. c. 26. n. 15. lib. 1.

Abolutus in animæ iudicio, etiam penitentia petita, potest in exteriori foro accusari & puniri. c. 2. n. 3. lib. 1.

Abolutus ab excommunicatione, in qua permansit per tempus prohibitus à l. 1. tit. 5. de los descomulgados, lib. 8. nouæ Collect. Regiæ, an possit post abolutionem pœnis ab eadem l. impositis puniri? c. 11. n. 8. & seq. & n. 19. assignatur concordia. l. 1.

Abolutus in foro penitentia, non remanet abolutus in exteriori, quin de eo crimine puniri possit. c. 12. n. 16. lib. 1.

Aboluerit aliud est quam dispensare. c. 3. n. 4. lib. 1.

Aboluerit qui potest, in foro conscientia dispensare non potest. c. 3. n. 1. lib. 1.

Abolui an quis possit virtute bullæ Cruciatæ, ab irregularitate contracta ratione peccati. cap. 3. num. 1. & seq. lib. 1.

Aboluti an possit excommunicatus à iudice per confessarium, virtute bullæ Cruciatæ vel iubilæi, satisfacta parte in vtroque foro. c. 2. n. 1. & seq. præcipue n. 10. 11. & 12. lib. 1.

Abolutio à censuris in vtroque vel in altero foro, virtute iubilæi facta, intelligitur tantum quoad effectum consequendi iubilæum, eo autem consequuto, censuræ inciditur. c. 2. n. 19. lib. 1.

Abolutio in foro conscientia tantum, parte non satisfacta, partem prodesse possit ad consequendum iubilæum, contradicente parte vel parrocho, aliove sacerdote, cui excommunicatio innotesceret. c. 2. n. 20. lib. 1.

Abolutio ab irregularitate rationis peccati contracta, est reserua Summo Pontifici. c. 3. n. 2. lib. 1.

Abolutio vel dispensatio ab irregularitate, non conuenitur in generali concessione absoluendi à quibus suis peccatis, censuris, & pœnis. c. 3. n. 3. lib. 1.

Abolutio ab irregularitate contracta ratione peccati, quæ virtute bullæ Cruciatæ fieri potest, procedit tantum in foro interiori, secus in exteriori. cap. 3. n. 7. lib. 1.

Abolutio ab excommunicatione est meri impetij. c. 5. n. 26. lib. 1.

Abolutio à sententia excommunicationis maioris, est reserua solis Episcopis. c. 5. n. 27. lib. 1.

Accipere vel dare aliquid pro sustentatione spiritualia administrantium, scitum est, secundum ordinationem Ecclesiæ, & consuetudinem approbatam, ac constitutiones Episcoporum, qui taxare possunt, quanto stipendio ille dignus sit, qui tali seruitio Ecclesiæ mancipatur, dum tamen ab sit emptionis vel venditionis cogitatio. c. 29. n. 3. lib. 1.

Accipiens beneficium non curatum, hæsitans & non deliberans permanere in eo statum, satisfaciens tamen eius oneribus an peccet. c. 5. n. 27. lib. 2.

Acta in Concilio Constantiens. & Basiliens. circa damnationem quorundam articulorum hæreticorum, & causas beneficiale ac censuras approbatæ fuerunt auctoritate Apostolica, & quomodo hoc intelligatur. c. 1. n. 2. & 15. lib. 1.

Actus omnes ab occulte excommunicato gesti, siue sint ciuiles, siue spirituales, sunt validi. cap. 1. n. 31. & seq. lib. 1.

Actus in dubio potius debet interpretari ut valeat, quam ut pereat. c. 2. n. 4. lib. 1.

Actus à principio nullus, accedente postea consensu incipit valere, prout ex tunc. c. 18. n. 6. lib. 1.

Actus contra iuramentum factus, non est nullus, sed validus, licet contra faciens sit peritius. c. 8. n. 35. lib. 2.

Actus si non valet ut sit, nec valet ut fieri potest, ubi agitur de obligatione contrahenda in his quæ pendunt à voluntate duorum. c. 13. n. 3. lib. 2.

Actus quidam sunt directe & immediate tendentes ad mortem ex propria natura: alij vero mediate, & ex accidenti ad mortem opportuni & proximi, ut hic declaratur. c. 24. n. 20. lib. 2.

Actio pœnalis oriens ex contractu, transit ad hæredem, etiam iure ciuili attentio, si dolus commissus in contractu, vel circa contractum, purgatur per actionem orientem ex illo contractu, & non per actionem aliunde descendente: natura contractus est, ut actiones ab eo descendentes transmittantur ad hæredes, & ideo merito ipsi tenentur. c. 18. n. 58. & 59. lib. 2.

Actio

Index Rerum,

Actio pignoratitia an praescribi possit triginta annis a cessatione oblationis debiti. c. 26. n. 6. l. 2
Actio hypothecaria a tertio possessore contra creditorem, quo tempore praescribatur? c. 26. n. 8. l. 2
Adrianus Sextus Pontifex maxim. vtriusque iuris peritissimus, summi & Theologus, quid responderit, cum ab eo peteretur dispensatio matrimonij rati, & non consummati. c. 17. n. 39. lib. 1
Aduerbum Ex tunc, licet sit praesentis temporis, futurum tamen denotat effectum. c. 4. n. 21. lib. 1
Aduocatus, medicus, confessor, obstetrix, & alij similes non tenentur reuelare secretum sibi communicatum ad praecipium superioris, nec id debent facere, nisi in casibus, de quibus hic. c. 11. n. 58. l. 1
Aduocatus in dubiis vbi sunt diuerse opiniones probabiles, potest defendere quamlibet earum. c. 13. n. 24. lib. 1
Aduocatus licite potest defendere quem noxium scit, si noxium constat esse ex processu. c. 19. n. 18. l. 2
Adulter, qui ex aliena vxore filium sustulit, an teneatur marito & aliis haeredibus aliquid restituere. c. 58. n. 37. 38. & 39. lib. 1
Adulter, cuius ob causam maritus suam vxorem occidit, an sit irregularis. c. 6. n. 39. 41. lib. 1
Equiparatio cessationis a diuinis, & interditi generalis, non in omnibus procedit, sed in casu tantum de quo in Clement. 1. de sentent. excomm. cap. 10. n. 7. lib. 1
Aetas in singulis ordinibus iure antiquo requisita. c. 26. n. 1. lib. 1
Aetas triginta annorum requiritur ad Episcopatum. c. 26. n. 39. lib. 1
Agitationem tantorum prohibuit Pius V. suo motu proprio, Romae dato Cal. Nouembri, anni 1567. c. 7. n. 1. & 2. sed ante quibusdam idem placuit ex rationibus, de quibus num. 1. & seqq. alius contrarium, vt in n. 9. eiusdem cap. lib. 1
Alieni parochiani qui proprio contempto parochia ad aliam Ecclesiam accedunt ad Missam audiendam in Dominicis & aliis festiuis diebus, eiciendi sunt ab Ecclesia, & Sacerdos admitrens eos, committit quodammodo furtum & rapinam. cap. 30. n. 5. & 6. lib. 1
Alienatio quocunque titulo a delinquente bonorum facta, vbi ipsa prohibetur, est nulla, si scilicet ea repperet, atque vendicabit a possessoribus post sententiam. c. 5. n. 74. lib. 2
Alimenta non sunt ministranda ex redditibus beneficij clerico actu & solemniter deposito, & ex auctoritate militia sacerdotali, sed tantum deposito verbaliter per sententiam. c. 1. n. 97. lib. 1
Alimenta exhibenda non sunt ex redditibus beneficij clerico suspenso propter contumaciam, a qua potest respicere, & non respicit, sicut nec excommunicato. c. 1. n. 100. lib. 1
Alimenta excommunicato ex redditibus beneficij exhibenda sunt, quoties excommunicatus esset im-peditus ex aliqua causa absolutionem petere, vel obtinere, etiam si eam petat, vt hic. c. 1. n. 101. lib. 1
Alimenta ministranda sunt excommunicato ex fructibus beneficij in casu extremae necessitatis ne fame pereat. c. 1. n. 102. lib. 1
Alimenta sunt ministranda ex redditibus beneficij clerico deposito, & suspenso a beneficio propter crimen, excommunicato autem minimè, etiam si is egenus & pauper sit. c. 1. n. 96. lib. 1
Ammon Davidis filius cum Thamar deperisset cubauit cum ea, & deinde exosam eam habuit odio magno nimis, ita vt maior esset odium, quo oderat eam, quam amor, quo antea dilexerat. c. 20. n. 19. l. 1

Ammon in conuino Absalon tumulento vino, eo, quod violasset Thamar sororem suam, occisus fuit. c. 4. n. 6. lib. 2
Annales & triennales possessores post annum & triennium sunt iuri beneficalibus per regulas Cancellariae. c. 34. n. 74. l. 1
Agens quod lex iubet, non peccat, secus, qui agit quod lex humana permittit. c. 11. n. 18. l. 2
Aggrediens aliquid illicite, quod est causa, vt alium occideret propter sui defensionem necessariam, non solum peccat id agendo, sed etiam est homicida, quando opus illud illicitum erat quaedam via ad homicidium perpetrandum. c. 6. n. 44. lib. 2
Annulus non statim vt natus est, sed trecentesimo sexagesimo quinto die dicitur. c. 26. n. 7. lib. 1
Anima pretiosior est omnibus rebus. c. 9. n. 7. lib. 1
Animae omnes diuices sunt commissae sub potestate Episcopi. c. 27. n. 25. lib. 1
An, quando quis teneatur ad damni restitutionem, in foro exteriori & conscientiae ex culpa lata leui & leuissima. c. 6. n. 90. lib. 2
An cuncta sint consilio deliberanda ad votum, quorum ignorantia colere hominem posset a vouendo. c. 22. n. 5. l. 2
Animalia retineri possunt ob sumptus alimentorum eis praestitorum. c. 8. n. 57. lib. 2
Antistes, qui in proposito habet, aut omnia beneficia, ut pinguiora consanguineis conferre, etiam dignis, non est securus, & vix potest a peccato mortali excusari. c. 23. n. 62. l. 2
Antonius a Corduba circa intellectum motus proprii improbat. c. 21. n. 81. lib. 2
Antecessor Ecclesiae parochialis, qui eius omnes fructus perceperit; debet soluere successori seruienti congruam sustentationem. c. 33. n. 3. lib. 1
Appellatio ab excommunicatione conditionali, medio tempore interposita, suspendit excommunicationem. c. 4. n. 24. lib. 1
Appellatio praedict. casu satis est quod interponatur ante conditionis vel dici euentum, etiam post lapsum decem dierum datorum ad appellandum, alias regulariter. c. 4. n. 25. lib. 1
Appellatio praedict. non suspendit excommunicationem; quoties debitor ab initio consensit, vt post dici vel conditionis aduentum posset excommunicari, si non solueret. c. 4. n. 26. lib. 1
Appellatio ex causa probabili intra terminum executorialium vel monitorij interposita suspendit effectum eorumdem. c. 4. n. 27. lib. 1
Appellatio post excommunicationem prolatam interposita, non suspendit excommunicationis effectum, sed appellatio non obstante sententia excommunicationis operatur effectum suum executionis quem secum habet, & potest iudex a quo eum denunciat & publicare excommunicationem, vt ab aliis eueretur. c. 16. n. 23. l. 2
Appellare licet de iure canonico a quacunque sententia in possessorio lata. c. 34. n. 87. Fallit tamen in interditi retentione si notorie constat de possessione actoris reusque nihil peremptorium alleget contra eum, vt ibid. n. 88. lib. 1
Appellare non licet, etiam de iure canonico in possessorio extraordinario. c. 34. n. 96. lib. 1
Appellare an liceat a sententia lata in remedio cap. reintegranda, 3. quae est 1. cap. 34. n. 86. & numeris sequentibus, praecipue n. 89. 93. 94. & 95. l. 1
Appellare non potest notorius spoliator, etiam attentata benignitate iuris canonici. c. 34. n. 95. l. 1
Appellare licet a prima sententia lata in possessorio de iure nostro Regio, ac proinde, pendente appellatione,

& Verborum.

latione, non est mandanda executioni. c. 34. n. 97. & 98. lib. 1
Appellare non licet de iure ciuili neque Canonico a sententia missionis in possessionem, ex l. final. C. de edicto D. Adrian. tollend. nisi constet de notoria iniuria. c. 34. n. 99. & 101. l. 1
Appellare non licet a sententia lata in remedio, quod Hispani del interim vocant, de iure ciuili, cap. 34. n. 108. quod etiam non licet de iure Canonico, ibid. n. 109. lib. 1
Appellare licet hoc casu de iure nostro Regio, nisi constaret de notoria iniuria appellati & malitia praesumpta appellantis. c. 34. n. 110. lib. 1
Appellare non licet hoc casu, si periculum esset in mora, & sic causa celeritatem desiderante, tunc enim ne partes ad arma & contentionem accedant, iudicis officio incumbit componere, ne id fiat. c. 34. n. 111. lib. 1
Appellatione sententiarum veniunt excommunicatio, suspensio & interdictum. c. 5. n. 32. lib. 1
Appellatione pendente a sententia lata super missione in possessionem bonotum in fauorem haeredis, non fit teuocatio attentatorum in Regiis praetoris Hispaniae, secundum vsum forensium receptum. c. 34. n. 109. lib. 1
Appellatione partis simpliciter, licet in dubio veniat dimidia: dictio tamen, Aliqua, vel aliquid, verificatur in minima parte. c. 3. n. 2. l. 2
Appellari valer a sententia lata in remedio l. si quis in eantam, C. vnde vi. c. 34. n. 90. l. 1
Appellari non potest de iure ciuili a sententia in possessorio lata, quoad effectum suspensionum, sed tantum quoad denotiationem, quare non dicitur attentatum hoc casu, si sententia prima in possessorio lata, appellatio non obstante exequatur. cap. 34. n. 91. & 92. l. 1
Appellari & de nullitate sententiae dici bene potest in possessorio, etiam de iure ciuili ratione inordinati processus, & restitutio in integrum peti contra praedictam sententiam. c. 34. n. 94. lib. 1
Appellans saluo iure nullitatis, quid velit sentire. c. 2. n. 4. lib. 2
Appellans non dicat, Appello, saluo iure nullitatis, ne ex hoc sibi obiciatur reuocasse nullitatem, sed dicat: No haciendo alguno lo que en si es ninguno. c. 2. n. 5. lib. 2
Apices iuris non seruantur in foro Ecclesiae. cap. 11. num. 18. lib. 1
Apostoli fuerunt coniugati, sed verius est, excepto Petro, non probati aliquo ex Apostolis fuisse coniugatum. c. 25. n. 10. & n. 11. quid de beato Ioanne Apostolo? ibid. 1
Apostoli, vt ex traditione Ecclesiae habemus, post Passionem Domini diuiserunt prouincias, & vnusquisque ibat ad praedicandum Euangelium Christi in prouinciam, quae sibi forte obigerat. cap. 27. num. 10. lib. 1
Apostoli non se intromittebant in alterius prouinciam, praeter Paulum, quamuis possent ac valerent. c. 27. n. 11. lib. 1
Apostoli omnes erant ac fuerunt vniuersales Pontifices totius orbis, eandemque potestatem habebant (sub Petro tamen) in vniuersum mundum, quamuis non haberent successores in eadem praeter Petrum. c. 27. n. 12. l. 1
Approbatu in vno Episcopatu an virtute Bullae Cruciatu possit eligi in confessoriam in alio, si non sit in eo approbatus. c. 27. n. 1. Afirmaria probatur vique ad num. 6. sed eo num. & sequentibus, contraria eligitur lib. 1

Approbatu tantum a suo ordinato ad audiendas confessiones, licet facultas vel iurisdicchio absolouendi sibi data non ab eodem, potest eligi in confessoriam virtute Bullae, cap. 27. n. 2. & quae differentia sit inter vtramque licentiam, ponitur. ibid. num. 25. & 27. lib. 1
Approbatu qui est idoneus ad audiendas confessiones alicuius certae personae, non ex eo conficitur idoneus ad alios, vel quacunque loca. c. 27. n. 18. l. 1
Approbatu confessorij, vt idoneus iudicetur ab ordinario loci, vbi confessiones auditurus est, fieri debet. c. 27. n. 7. l. 1
Approbatu confessorij ea tantum mente fit, vt in proprio Episcopatu approbantis proficiat, non vero in alio. c. 27. n. 15. l. 1
Arbitrio iudicis relinquatur, quando tanta sit leuitas viti, vt vxori prouideri non possit remedio cautionis. c. 24. n. 10. & 11. l. 1
Arbitrio iudicis Apostolici relinquatur, quae causa vel qualitas falso expressa, vel veritas occultata mouerit leuiter vel grauius aut notabiliter Principem ad concedendum in specie praedictae communis sententiae. c. 15. n. 44. l. 2
Arbitria redacta sunt ad instar iudiciorum. c. 2. n. 32. lib. 2
Arbitrari postquam laudanit, fundus est officio suo, siue bene, siue male, etiam si per errorem pronunciat. c. 2. n. 31. l. 2
Argumentum a contrario sensu in iure non procedit, quoties sensus contrarius esset contra legem vel canonem, neque etiam, quando ex eo sequeretur correctio iuris. c. 22. n. 23. l. 1
Argumentum de maiori ad minus locum non habet in dispensatione iam facta. c. 15. n. 26. l. 2
Argumenta in casu cap. cum dice est, de vltimis, appellantur iudicia vel aliae apertissimae & vrgentissimae probationes. c. 19. n. 19. l. 2
Arguere non licet a ratione non expressa. c. 15. n. 72. lib. 2
Articulus mortis quis dicatur remissus. c. 1. num. 66. lib. 1
Arma & insignia, quae in maioratum creatione imponuntur Reipublicae vtilia sunt, vt hic. c. 14. n. 11
Arrepto itineris ad Papam super causa, quae coram ordinario vertebatur, habetur pro appellatione, si eam coram Papa grauatius prosequatur. c. 16. n. 72. lib. 2
Artifex ex ferro furtim sublato ensam faciens, non erit irregularis, si emens ab eo ensam hominem occiderit. c. 6. n. 55. l. 2
Audiens Missam a sacerdote existente in crimine notorio, non peccat mortaliter. c. 1. n. 46. l. 1
Audiere Missam vel suscipere Sacramenta Ecclesiastica a notorio concubinario, iure communi non licebat, etiam sine monitione Superioris: hodie secus, nisi clericus publicus concubiniarius fuerit nominatim publice denunciatus per praelatum, vel suspensus, vt eueretur. c. 3. n. 44. & 45. l. 1
Auditor generalis Camerae Apostolicae, vrbis Gubernator, Vicarius, Senatus Marecallus, & Auditor contradictorum, qui in Romana Curia pro ordinariis iudiciis reputatur, suas sententias nullas reuocare & ex integro renunciare poterunt, vt hic. c. 2. n. 27. l. 2
Auditores sacri Palatii Rotae non possunt cognoscere de nullitate suae sententiae definitiuae, quia quamuis in cognoscendo habeant ordinariam potestatem, in pronuntiando tamen & definiendo habent delegatam. c. 2. n. 15. l. 2
Aues & caetera bestiae ferae & pisces maris vel fluminum

Index Rerum,

num occupantis sunt, quando in sua plena libertate capiuntur, secus vero si aues habeant vel portent aliqua signa contraria. c. 9. n. 3. & 5. l. 2. Auth. de sanctissimis Episcopis, §. sed & hoc presentia, loquitur in monasterio capace bonorum. cap. 1. n. 68. lib. 2. Authentica, si qua mulier, C. de sacrosanct. Ecclesiis, & l. 7. tit. 1. part. 6. cum ea concordans, licet in descendentes solum loquatur, ad ascendentes tamen ex paritate rationis extendendae sunt. cap. 1. n. 96. lib. 2. Autoritas Beati Pauli ad Rom. 7. declaratur. cap. 12. num. 16. lib. 2.

B

Ab ipsius Sacramento an in casu extremae necessitatis liceat recipere a praesentibus ab Ecclesia & haereticis. c. 1. n. 55. & quid in Sacramento penitentiae, in articulo mortis, ubi alius minister deest, ibid. n. 55. & sequent. & n. 61. & sequent. lib. 1. Beatus Hilarius fuit vxoratus & Episcopus, & habebat filium & vxorem existens Episcopus, & quidem Genebaldus fuit etiam vxoratus & Episcopus. c. 25. n. 9. lib. 1. Beatus Apostolus ad Ephes. 5. in crimine ebrietatis deestimationem inquit: Nolite inebriari vino, in quo est luxuria. c. 4. n. 12. l. 2. Beatus Apostolus Paulus mulieres sobrias esse praecipit. c. 4. n. 23. lib. 2. Beatus Paulus maxime abhorrens fornicationem, praecipit eam fugiendam & alia plura in proposito dicit, c. 7. n. 8. lib. 2. & exhortatio auctoris circa idem. c. 7. n. 9. lib. 2. Beneficium Principis sine privilegio est latissimum interpretandum. c. 2. n. 3. l. 1. Beneficium nullus prima tonsura initiatus, aut etiam in minoribus ordinibus constitutus, potest obtinere ante decimum quartum annum. c. 26. n. 33. l. 1. Beneficia sunt bona Ecclesiastica. c. 8. n. 16. l. 1. Beneficium curatum habens, non potest audire alienas omnes sine licentia expressa vel interpretativa proprii parochi. c. 27. n. 21. lib. 1. Beneficium & officium Ecclesiasticum non ex affectu carnali, sed discreto: iudicio in persona magis idonea dispensandum est. c. 23. n. 10. lib. 2. Beneficium simoniae acquisitum renunciandum est cum fructibus, de quibus hic, & quid si per ignorantiam simoniae sit acquisitum. c. 23. n. 14. & 15. lib. 2. Beneficia Ecclesiastica ex bonis communibus populi, veluti stipendia & praemia viri tutis & literarum instituta, sunt Ecclesiae ministris proposita, vel secundum Ledesin. sunt distribuenda iuxta Ecclesiarum utilitatem, quia illorum redditus sunt instituti propter Ecclesias, & non propter conditiones ministrorum. c. 11. n. 4. & 5. lib. 2. Beneficia simplicia an necessario sint dignioribus conferenda. c. 11. n. 12. lib. 2. Bis peccat, qui diem Dominicum scortis, rixis & pugnis aliisque obscenis agit, ut docet Concil. Coloniens. c. 31. n. 6. sed illud Concilium non est generale, sed tantum provinciale, nec est approbatum a Sede Apostolica, & in materia iustificationis erravit, ut ibid. n. 36. l. 1. Bigamus si per Ecclesiasticum iudicem condigna poena non fuerit punitus, potest per saecularem iterum puniri. cap. 12. n. 12. Idem est in blasphemio, quamvis his casibus moderanda sit poena, ibidem n. 13. & 14. lib. 1.

Bibere multum & immoderatum, multorum malorum causa est. c. 4. n. 2. lib. 2. Bona confraternitatum possunt ad libitum alienari per corpus eorumdem, absque solemnitate requisita a iure Canonico in alienatione rerum Ecclesiasticarum. c. 35. n. 16. & vide n. 22. & 23. lib. 1. Bona haereditaria sine legato per professionem monachi testatoris, statim ad institutum heredem vel legatarium pertinent; si monasterium sit incapax bonorum: quod si eorum sit incapax, haereditas vel legatum morte naturali ipsius monachi ad heredem vel legatarium pertinet in eius vita ad monasterium. c. 1. n. 47. l. 2. Bona monachi, qui infra annum probationis decessit in monasterio capaci bonorum, testamento non condito, nec renunciatione legitime facta, an acquirantur eius venientibus ab intestato, vel monasterio. c. 1. n. 101. cum seqq. l. 2. Bona ingredientis monasterium decessentis intra annum probationis, an pertineant ad monasterium, vel ad venientes ab intestato ipsius novitij; praeterquam in dotibus monialium, ut in n. 109. & hodie in reliquis bonis. c. 1. n. 105. & 109. & 110. l. 2. Bona occidentis se stantibus haereditibus descendentibus quocunque modo causa vel tempore se occidat, ad fiscum minime pertinent, sed ad suos haereditas descendentes. c. 1. n. 33. l. 2. Bona delinquentis an sint tacite obligata & hypothecata fisco, vel parti, cui debent applicari. c. 5. n. 56. & seqq. lib. 2. Bona statim commisso delicto laesa maiestatis confiscantur ipso iure. c. 5. n. 66. l. 2. Bona in nostro regno hodie confiscantur ipso iure in crimine laesa maiestatis, & administratio & dominium bonorum tollitur, & alienatio prohibetur, tam titulo oneroso, quam lucrativo a die commissi delicti. cap. 5. n. 67. lib. 1. Idem in crimine haereseos, quid alias disponat. l. 4. in fin. tit. 26. part. 7. de cuius intellectu agitur in n. 69. cap. 5. n. 63. Idem est in peccato nefando contra naturam. c. 6. n. 21. l. 2. Idem in aliis casibus, in quibus bona confiscantur ipso iure. c. 5. n. 72. l. 1. Bona maioratus an pro eisdem alienari possint, cap. 5. n. 87. 88. l. 2. Bona inuenta, quae Hispanice dicuntur *Mostrances*, in locis oppidis dominorum, Ducum, Comitum & Marchionum ac similium, competunt Camerae Regiae, etiam in foro conscientiae, nisi ex privilegio vel consuetudine aliud appareat. c. 9. num. 17. lib. 2. Bona vsurarij an iure sint tacite hypothecata vsurarium restitutione. c. 18. n. 42. & 43. l. 2. Breve Sixti Quinti super agitatione taurorum non sustulit ordinarij locorum facultatem procedendi contra clericos agitationibus taurorum interessentes. c. 7. n. 41. l. 1. Bulla Cruciatum quid operetur ultra ius commune circa facultatem eligendi confessorum approbatum ab Ordinario. c. 27. n. 29. l. 1.

C

Camera Apostolica, cuius sunt fructus sedium vacantium Episcopatum, soluit pensiones super ipsis reservatas. c. 1. n. 118. l. 1. Canonicatus caeteraque praebendae horum Regnorum, quamvis pinguisissimi sint, semper in Romana Curia aestimantur in valore annuo viginti quatuor ducatorum auri de Camera, non plus. cap. 1. n. 122. lib. 2.

Canonici

& Verborum.

Canonici Civitatenfes absentes ab urbe pro negotiis Ecclesiae, ex consuetudine lucratur distributiones quotidianas. c. 1. n. 146. l. 1. Canonici & alij beneficiati acceptantes iurisdictionem aliquam Apostolicam, si ob eam causam excommunicentur, lucrati debent fructus suarum praebendarum, ut hic. c. 1. n. 151. l. 1. Canonici, Prouisor seu Vicarius generalis Episcopi, si ob eam causam excommunicentur, lucratur fructus suae praebendae, praemaxime, si statuto Ecclesiae id caueatur. c. 1. n. 148. & seq. l. 1. Canonici vel alius capitulatis an possit aliquando pro illa vice votum suum cassare. c. 11. n. 87. l. 2. Capitulum ecclesiasticum, quo fructibus praebendae vacantibus fruatur, an pro illo tempore teneatur solvere pensionem auctoritate Apostolica super ipsis constitutam? c. 1. n. 109. & sequentibus. Sed praemaxime eam solvere non tenetur, quando est reservata super fructibus & distributionibus quotidianis praebendae. ibidem n. 121. l. 1. Capitulum ecclesiasticum percipiens medietatem fructuum duorum primorum annorum nonorum residentium vigore statuti vel alterius concessionis, teneatur solvere dimidiam partem pensionis super ipsis fructibus reservatae. c. 1. n. 119. l. 1. Capitulum ecclesiasticum fructus praebendae vacantis iure proprio, propter personalem residentiam iure non decessendi percipit atque eis fruatur tanquam propriis suisque praebendis addictis. c. 1. n. 120. l. 1. Capitulum ecclesiasticum teneatur solvere pensionem praebendae vacantis vsq; ad quantitatem fructuum, quos percipit distincte a menta capitalari, ut in exemplis hic positis. c. 1. n. 123. l. 1. Capitulum ecclesiasticum teneatur adimplere, suis sumptibus atque soluere onera praebendae vacantis eidem cohaerentia. cap. 1. num. 124. Ad idem tenetur fructus percipiens ex privilegio Apostolico beneficiorum vacantium primi vel aliorum annorum, ibidem num. 127. Inique & contra ius expensae sine salariis horum onerum successori imponuntur, non obstant consuetudine contraria, ibidem, n. 128. Et quid in expensis factis in assignendis edictis & aliis pro electione faciendis Magistratum & Doctoratum praebendarum. ibidem n. 129. l. 1. Capitulum quomodo habeat expensas factas pro electione praetati, duplex praxis refertur. c. 1. n. 130. l. 1. Capitulum sede vacante deficientibus, aliis bonis potest recipere mutuum instante necessitate pro negotio electionis praetati. c. 1. n. 132. l. 1. Capitulum sede vacante succedit generaliter in iurisdictione praetati sui, & etiam in administratione temporalium & spiritualium, & habet iurisdictionem ordinariam a iure communi, potest iudices dare ac constituere, & omnia, quae ad iurisdictionem pertinent, expedire. c. 1. n. 101. l. 1. Can. 7. Sessio. 14. sacri Concilii Tridentini intellectus. c. 1. n. 73. l. 1. Cap. 3. de reformat. Sessio. 21. sacri Concilii Tridentini & c. 1. de reformat. Sessio. eiusdem concilii. c. 1. n. 106. l. 1. Cap. 9. in principio, de reformat. Sessio. 24. sacri Concilii Tridentini declaratur. c. 13. n. 18. & n. 27. & 29. l. 1. Cap. 9. ad fin. de reformat. matrim. Sessio. 24. sacri Concilii Tridentini declaratur. c. 20. n. 32. l. 1. Cap. 15. de reformat. Sessio. 23. Concilii Tridentini declaratur. c. 27. n. 23. & n. 28. l. 1. Cap. 14. in Decreto de reformat. Sessio. 24. sacri Concilii Tridentini refertur. c. 29. n. 27. l. 1. Cap. 4. in Decreto reformat. matrim. Sess. 24. Conc. Tridentini allegatur & declaratur. c. 30. n. 733. & 34. l. 1.

Cap. vnic. §. qui vero, de cler. non resid. in 6. & cap. cum non deceat, de elect. eodem libro, quae videntur contraria circa distributiones quotidianas lucrandas absentibus pro utilitate ecclesiarum, concordia & intellectus. c. 1. n. 145. l. 1. Cap. Romana, §. caueant, de sentent. excom. lib. 6. interpretatur. c. 4. n. 8. l. 1. Cap. a nobis, el. 1. de sent. excom. intellectus. c. 4. n. 9. lib. 1. Cap. 5. instructionis primae Hispanensis declaratur, ut procedat in heretico occulto per accidens. c. 13. n. 8. l. 1. Cap. cum societas, 27. qu. 2. interpretatur. c. 17. n. 24. l. 1. Cap. ex parte de sponsal. iuncta sua glossa. communiter approbata intellectus. c. 21. n. 31. l. 1. Cap. si quis diuinis, in prin. 30. q. 5. intellectus. c. 21. n. 32. & seq. l. 1. Cap. super eo, de condit. apposit. inducitur, ut probet communem sententiam Theologorum aduersus Canonistas, quod matrimonium per verba de praesenti contractum sub aliqua conditione, licet honesta, non perficiatur statim adueniente conditione, absque nouo consensu. c. 22. n. 12. l. 1. Cap. fin. cum simil. de sententia & re iudic. loquens in matrimonio, dote seu testamento, locum habet in quacunque alia causa fauorabili, prout est monasterij seu ecclesiae. c. 32. n. 70. l. 1. Cap. petimus, 11. quae 1. intellectus. c. 34. n. 27. l. 1. Cap. causam quae el. 2. qui filij sint legitimi, intellectus. c. 34. n. 28. l. 1. Cap. vltim. de iudic. intellectus. c. 34. n. 29. l. 1. Cap. reintegranda, 3. quae 1. non tollit legitimam praescriptionem, sed loquitur in fauorem bonae fidei possessoris, contra male fidei possessorem. c. 34. n. 67. l. 1. Cap. Episcopi, 3. quae 1. & c. ecclesia, 3. quae 2. in illis verbis, Et a quibuscuque, & c. intelligitur de mala fidei possessoribus. c. 34. n. 75. l. 1. Cap. 1. de adulteris, dispositio in nostro regno de communi stylo & consuetudine seruatur in practica. c. 37. n. 61. l. 1. Cap. 22. Exod. & c. 1. de adulter. in illis verbis, Dormieturque cum ea, quomodo intelligantur. cap. 37. n. 13. lib. 1. Cap. officij, de poenit. & remiss. intellectus. c. 38. n. 15. 16. & 17. l. 1. Capitulum in ciuitate, & nauiganti, de vsur. literae referuntur. c. 39. n. 1. & num. seq. per totum cap. late declarantur, ubi n. 5. intellectus Magistri Palatio ad illa iura exploditur. lib. 1. Cap. 26. de regul. & monialibus sancti Concilii Tridentini. Sessio. 25. an seruandum sit in testamento. c. 1. n. 26. & seqq. l. 2. Capitulum 16. de regularibus & monialibus sacri Concilii Tridentini. Sessio. 25. licet loquatur tantum quando nouitius vel nouitia exiit a religione ante professionem, idem tamen videtur hodie dicendum ex ratione in eo expressa, quando nouitius vel nouitia decessit in religione infra annum probationis, ut bona ipsius minime ad monasterium pertineant, & c. c. 1. n. 111. l. 2. Capitulum Ecclesiasticum sede Episcopali vacante, an & quando has reuerendas dare possit, cap. 17. n. 13. l. 2. Cap. ad decimas, de restitutione spoliatorum in 6. tunc obtinet, cum aduersus agentem est iuris praesumptio, & ea palam reo suffragatur, secus vero si pro reo illa iuris praesumptio non adsit, licet ipsa existat contra agentem. cap. 21. numer. 75. lib. 2. Cap. fin. de simonia, loquitur in simonia prohibita X x iure

Index Rerum,

ire postmo, & in prohibita iure diuino, & in viroque foro. c. 23. n. 36. & 37. l. 2
Cap final de simonia, in secunda parte loquitur & procedit in acquisitis ab utraque parte per simoniam mentalem. c. 23. n. 45. l. 2
Causa quae dicitur parua, & quae magna, relinquuntur arbitrio iudicis. c. 11. n. 62. l. 1
Causae magnae dicuntur respectu personarum, nam inter aliquos causa decem librarum esset magna, & inter aliquos causa centum florenorum esset parua. c. 11. n. 65. l. 1
Causam magnae scilicet esse similem causae fornicationis, ut ob eam quoque fieri diuortium debeat. c. 24. n. 21. l. 1
Causae cognitio requiritur, ubi quis suo arbitrio causam finire potest. cap. 19. n. 8. & iure, ratione & aequitate diffinire eam debet, & ibid. n. 9. l. 2
Causa aliqua rationabilis requiritur, ut ordinarius remittere possit denuntiationes requisitas ad celebrationem matrimonij. c. 19. n. 61. l. 1
Causa vitandi discordiam & dissidium, iusta & rationabilis est, ut monitiones remittantur & ut ab sponsalibus recedatur. c. 20. n. 17. & 20. l. 1
Causa possessoria rei spiritualis, vel quasi spiritualis, temporalis est. c. 34. n. 18. l. 1
Causa possessoria in beneficiis Ecclesiasticis spiritualis dicitur, ac proinde ad iudicem ecclesiasticum pertinet. c. 34. n. 24. l. 1
Causae ecclesiasticae de rebus spiritualibus, vel quasi spirituales censentur, ac proinde tractandae & examinandae sunt apud iudices ecclesiasticos, non vero apud saeculares. c. 34. n. 25. l. 1
Causa beneficialis habens admixtam proprietatis rationem, proculdubio tractari non potest apud iudicem saecularem, sed omnino apud ecclesiasticum. c. 34. n. 26. l. 1
Causa possessionis & proprietatis nihil commune habet intelligitur quoad acquisitionem & inquisitionem, non vero quoad cognitionem. c. 34. n. 30. l. 1
Causa occisionis ad hoc, ut operetur irregularitatem, oportet, esse propinquam & immediatam. c. 4. n. 97. lib. 2
Causa propinqua est illa, quae damnum dat, non accedente alia extrinseca causa. c. 6. n. 19. l. 2
Causa finalis quae sit. c. 15. n. 1. l. 2
Causa impulsiva quae sit. c. 15. n. 2. l. 2
Causa ea proprie dicitur quae finalis est, impulsiva autem causa abusua & impropria est. cap. 15. num. 15. lib. 2
Causa finalis est fons causarum, & praesumitur finalis illis, quae secundum iuris ordinem debet esse finalis. c. 15. n. 16. l. 2
Causa finalis substantia appellatur & forma. cap. 15. n. 17. l. 2
Causa finalis est primum principium intentionis, licet sit vltimum executionis. c. 15. n. 18. l. 2
Causa finalis apud sapientes optima habenda, & ea prima praecipuaque causarum atque potentissima est. c. 15. n. 19. l. 2
Causa expressa in dispensatione semper praesumitur esse finalis. c. 15. n. 104. l. 2
Causae iustae in curia ad dispensandum ad contrahendum matrimonium. c. 15. n. 107. l. 2
Causa dispensationis cessante, quando cesset vel non dispensatio. c. 15. n. 132. l. 2
Cautio idonea ad hoc vt vxor separata a viro propter fornicationem, ei restituatur, intelligitur, fideiussores, pignora, vel forte iuramentum, si hoc magis rimetur vir. c. 24. n. 3. l. 1
Cautio idonea in proposito, vt usurarij ad sacram se-

pulturam admittantur, intelligitur fideiussoria vel pignoratitia, non autem simplex cautio, nisi cum fideiussore, vel pignora dare non possit idque sit verisimile. c. 19. n. 4. l. 2
Cadauer eius, qui se ipsum occidit, furca suspendi non debet. c. 3. n. 22. l. 2
Capta per venationem veritatem aut a dominis prohibitam, an sint in foro iudiciali & conscientiae ante condemnationem dominis restituenda. c. 28. num. 18. & seqq. distinguuntur tres casus, n. 22. & seqq. & n. 19. quid si a iudice prohibita sit venatio, lib. 2
Capta tempore iniuriam, vel cum instrumentis aptis ad ferarum de populationem, & in similibus casibus contra prohibitionem legum, non sunt restituenda in animae iudicio, licet sic capiens puniri possit. c. 28. n. 48. l. 2
Captus iniuste potest absque vilo peccato a carceribus fugere, data sibi fugiendi opportunitate: quinimo inique damnatus ad mortem si alter non possit eam evitare, quam effugiendo carcerem, vinculaque rumpendo, poterit, idque absque peccato, facere. c. 24. n. 33. l. 2
Captus iniuste si aufugit, in foro exteriori non tenetur aliqua poena, imo capite ponitur, si cum sit iniuste captus, non fugit, vt in n. 37. vbi quod nec custos de fuga huius tenetur. c. 24. n. 36. l. 2
Captus iniuste & damnatus ad mortem, qui alter euadere non potest iniquam poenam, an possit custodes carceris occidere. c. 24. n. 38. & seqq. l. 2
Cardinalis vel alius procurans beneficium alteri propter donum, vel seruicium ab eo receptum, ad hoc vt liberetur ab obligatione ad anticidura, qua illi tenebatur, an & quando committat simoniam. c. 23. n. 74. l. 2
Casus est causa agens praeter intentionem, sicque casualia simpliciter secundum illam rationem nihil habent culpa. c. 6. n. 21. l. 2
Celebrans tempore interdicti, efficitur irregularis, non vero qui celebrat tempore cessationis a diuinis, quamuis multi in hoc vltimo contrarium teneant, vt in n. 8. c. 10. n. 4. l. 1
Celebrantibus diuinae laudes in ecclesiastico officio, & processiones facientibus aliquid dari potest, & quandoque annui redditus ad hoc assignantur, non quasi pretium, sed quasi sustentationis stipendium: si autem haec pacto interueniente fierent, aut cum intentione emptionis, aut venditionis, simoniae essent. c. 29. n. 22. & 23. l. 2
Census, collecta, decima, & pensio, sunt onera realia. c. 1. n. 111. l. 1
Cessatione a diuinis durante, nulla die, nullo casu, nulloque modo Missa, aut officia diuina celebrari permittantur ante decisionem text. in capitulo alma mater, §. in festiuitatibus, de sententia excommunicationis. l. 6. c. 10. n. 11. l. 1
Cessationis a diuinis & interdicti generalis aequiparatio non in omnibus procedit, sed in casu tantum, de quo in Clementina, 1. de sententia excommunicationis. c. 10. n. 7. l. 1
Chirurgus laicus peritissimus, prohibitus tamen a iudice ad tempus vi suo officio aliqua ex causa, quae non respiciet imperitiam artis, sed poenam aliunde inflictam, si non obstante prohibitione huiusmodi, eodem officio vtatur, atque ob aliquam inuentionem perfecte & scientifice factam, culpa aegroti mors secuta sit, non erit ob hoc irregularis. c. 9. n. 29. l. 2
Citatio per edictum praesumptiuam scientiam inducit, quae non sufficit quando vera notitia exigitur. c. 34. n. 36. l. 1

Citatio

& Verborum.

Citatio videtur a Deo omnipotenti duxisse originem. c. 16. n. 3. lib. 2
Citatio quatenus continet defensionem, est de iure naturalis. c. 16. n. 4. l. 2
Citatio etiam fomentum habet a iure Canonico. c. 16. n. 8. l. 2
Citatio est de substantia ordinis iudicialij, eiusque defectus vicia processum. c. 16. n. 11. l. 2
Citatio requiritur, etiam si a partibus sit data potestas arbitraris sententiandi etiam ipsis Absentibus, nisi adiciatur etiam non citatis, aliis erit nulla. c. 16. n. 12. l. 2
Citatio iure Canonico requiritur, & trina monitio, vel ex causa, vna pro tribus, cum distinctis dierum interuallis ad excommunicationem profereendam. c. 16. n. 14. l. 2
Citatio seu monitio quae requiritur ad excommunicationem profereendam, personalis esse debet. c. 16. n. 15. lib. 2
Circumstantia temporis festi, in quo peccatum lethale est admissum, an sit necessario sacerdoti consistenda. cap. 31. per totum, num. 1. & sequentibus, vbi in fine capituli resoluitur, partem negatiuam calculo Doctorum probatam, quamuis laudabile sit praeditam circumstantiam sacerdoti propalare, praeterquam si peccatum commissum ea mente ab aliquo esset, vt festum violaret, lib. 1
Circumstantia temporis sacri peccati admissi, an specialiter rationi repugnare videatur. cap. 31. num. 2. & n. 31. lib. 1
Circumstantiae, quae ita peccatum adangunt, vt ex paruo magnum, vel ex magno maius efficiant, an sint consistendae. c. 31. n. 25. 26. & 27. l. 2
Circumstantia virginitalis, si voluntas fornicandi non peruenit ad actum, an sit necessario consistenda. c. 31. n. 28. l. 1
Ciuitatensi a tempore immemoriali praedia, & fundi mensurae capitaliarum atque fabricae eiusdem Ecclesiae ad nouem annos locantur. c. 8. n. 11. & idem in Caueriensi ciuitate, ibidem, n. 11. l. 1
Cuius interdictus si se ipsum alibi causa vitandi domicilium transfulerit, immunitas erit ab eo interdicto. c. 30. n. 10. l. 2
Cuius interdictus, & hi interdicti censentur qui in locum aliorum ciuium post sententiam successerunt, in eam ciuitatem domicilium transferentes. c. 30. n. 9. l. 2
Ciuitas quae proprium Episcopum occiderit, licet omnes ciues, nec peccati, nec criminis rei sunt, priuatur honore, & dignitate Episcopali. c. 30. n. 11. lib. 2
Clausula si senferis te grauatam, compareas responsurus, iustificat excommunicationem, nam si reus compareat, resoluitur in simplicem citationem. c. 4. n. 18. l. 1
Clausula si preces veritate nitantur, semper est intelligenda apposta in rescriptis Papae, etiam si non apponatur. c. 15. n. 52. l. 2
Clericus an citari possit per edictum generale, si sua interesse putauerit. c. 34. n. 31. & sequent. l. 1
Clericus comparens virtute dictae citationis dicitur comparere vt actor, non vt reus, sicque sua comparitio est voluntaria, non vero necessaria. cap. 34. n. 32. l. 1
Clericus citatus a iudice saeculari per edictum non cogitur comparere. c. 34. n. 33. l. 2
Clericus citatus per edictum iudicis saecularis si compareat & se possidere alleget, poterit etiam priuilegium fori deducere, declinareque iurisdictionem iudicis, & ad suum ecclesiasticum remitti

petere. c. 34. n. 37. l. 1
Clericus virginem stuprans deponi debet. c. 37. n. 3. lib. 1
Clericus non bis peccat singulis diebus, quibus semel mortaliter peccat. cap. 31. num. 21. & 22. lib. 1
Clericum continget peccare quando alij clerici precibus horariis incumbant, atque incumbere debent, non tamen ob hoc bis ille peccabit. cap. 31. n. 22. lib. 1
Clericus etiam ante mortem proprium, Pij V. non licebat tauris interesse. c. 7. n. 6. l. 1
Clerici non debent interesse ludis, ostentationibus, duellis, executionibus, damnatorum ad mortem, clandestinis matrimonijs, & alijs voluptuosjs, seu inhumanis actibus laicorum. c. 7. n. 7. lib. 1
Clericus ludum mortaliter malum spectans peccat mortaliter. c. 7. n. 8. l. 1
Clericus depositus non habet facultatem, neque est in sua manu, vt a depositione liberetur, excommunicatus autem secus, vt absoluaatur, ideo illi dantur alimenta, huic vero minime. cap. 1. num. 99. lib. 1
Clericis, tam regularibus, quam saecularibus, beneficiarijs, vel in sacris ordinibus constitutis prohibitum est hodie quibuscuque diebus taurorum agitationibus interesse sub poena excommunicationis, non tamen est lata sententia, sed ferenda. c. 7. n. 16. & 17. l. 1
Clerici taurorum agitationibus interessentes, an peccent mortaliter, vel venialiter tantum? lae dicitur. c. 7. n. 18. & n. seq. l. 1
Clerici occulte mutatis vestibus facieque recta videntes tautos agitari, grauius peccant. c. 7. n. 34. idque hodie non licet, vt ibid. n. 38. l. 1
Clerici in duobus casibus videntes taurorum agitationes excusantur. c. 7. n. 42. & 43. l. 1
Clericus celebrans post completam ab altera parte simoniam ante implementum alterius, non incurrit irregularitatem. c. 9. n. 15. casus practicus. ibid. n. 17. l. 1
Clericus celebrans tempore interdicti efficitur irregularis, non vero qui celebrat tempore cessationis a diuinis, quamuis multi in hoc vltimo contrarium teneant. c. 10. n. 4. & 8. l. 1
Clerici accedentes ad Sedem Apostolicam pro negotijs suarum Ecclesiarum, integre recipere debent fructus suarum praebendarum. c. 1. n. 143. l. 1
Clerici in conuiujs debent se ostendere honestos sobrios in cibo, & potu & verbis. n. 48. quod honestati ita debent studere, vt nec fabulas inanes ibi referant. c. 4. n. 49. l. 2
Clerici in conuiujs non debent aliquos ab bibendum cogere, vel se aliena precatione ingurgitare, neque plausus & risus, & fabulas inanes ibi referant. c. 4. n. 50. l. 2
Clericos adeo in potu sobrios esse oportet vt vltra trienam vicem bibere non debeant, & clericus hoc non seruans peccat, n. 52. sed hoc tantum in elligitur quando appetitus naturalis vltra non exigit. c. 4. n. 54. l. 2
Clerici a crapula & ebrietate diligenter abstineant, inde vinum sibi temperent, & se vino: & alia in proposito. c. 6. n. 14. l. 2
Clerici debent vinum aqua temperare. cap. 4. num. 56. lib. 2
Clericus bibens vinum purum, peccat mortaliter, nisi ex causa aliud faceret, quia vinum est minus potens. c. 4. n. 57. lib. 2
Clerici in conuiujs non debent inuitare alios

Index Rerum,

ad bibendum, hoc est brindat. cap. 4. num. 58. lib. 2.

Clerici in conuiuiis non debent se obligare ad æquales potus, hoc namque maxime perniciosum est. c. 4. n. 59. l. 2.

Clericus non debet priuari beneficio, nec etiam suspendi propter crapulam vel ebrietatem si vult agere penitentiam. c. 4. n. 65. l. 2.

Clericus est prohibitus ingredi tabernas, nisi peregrinationis vel itineris necessitate compulsus. c. 4. n. 67. lib. 2.

Clerici possunt habere tabernas, & etiam vendi facere vinum in domo, dummodo per alios id faciant. c. 4. n. 73. l. 2.

Clericus homicida voluntarius non est ipso iure beneficio ecclesiastico priuatus sed per sententiam priuandus. c. 5. n. 6. l. 2.

Clericus homicida interim quod beneficio non priuatur per sententiam, fructus eius licite recipit atque consumit, ita quod neque iudex eisdem fructus in sententia possit sicco adiudicare siue sint exstantes, siue consumpti. c. 5. num. 8. contra num. seqq. vbi limitatur quod est prædictum, lib. 2.

Clericus homicida postea deseruiens beneficio, vel dignitari non priuatur fructibus nisi à die accusationis vel inquisitionis, nisi delictum ipso iure ministrare impeditur, vel priuatio beneficij pro eo ipso iure inducatur. c. 5. n. 10. & 11. l. 2.

Clericus quoties propter crimen damnatur ad restitutionem fructuum, solum condemnatur ad restitutionem perceptorum non verò qui percipi poterunt. c. 5. n. 28. l. 2.

Clericus homicida interim quod non priuatur beneficio, poterit id renuntiare, & procedit etiam in renuntiatione in fauorem certæ personæ, & procedit etiam post conclusum in causa ante sententiam, & etiam post eam, si legitime est ab ea appellatum. cap. 5. num. 29. 30. cum seqq. & 37. & 38. l. 2.

Clericus homicida condemnatus pœna perpetui carceris, si tamen per sententiam non priuatur beneficio, potest illud resignare etiam si expectans Apostolicus illud acceptauerit. c. 5. n. 36. l. 2.

Clericus homicida ante sententiam priuationis beneficij, potest ei renuntiare, etiam si alius id prius impetrauerit in euentum priuationis, num. 39. Limitatur si in impetratione apposita fuerit clausula expressa quod renuntiatio lite pendente facta cedat in vtilitatem impetrantis. cap. 5. numer. 40. lib. 2.

Quid quando huiusmodi renuntiatio, vel resignatio beneficij sit cum ignorantia impetrantis ipsius, vel scienter. c. 5. n. 41. 42. l. 2.

Clericus propter crimen priuatus à canone beneficio ipso iure, non potest ei renuntiare. cap. 5. n. 44. l. 2.

Clericus priuatus beneficio ipso iure à canone propter non promotionem intra annum ad sacerdotium, non potest illud resignare, vel renuntiare in conscientia. c. 5. n. 45. l. 2.

Clericus petiurus priuandus est per sententiam beneficio ecclesiastico, non tamen est ipso iure priuatus. c. 5. n. 95. l. 2.

Clerici qui sunt criminis peritij irretiti, non merentur regere ecclesias. c. 5. n. 51. l. 2.

Clericus in minoribus ordinibus constitutus beneficium ecclesiasticum habens irregularis est si ex Chirurgia officio, cui operam dat, aliquis moriatur, etiam absque eius culpa: hoc tamen est intelligendum, quoties ægrotus moritur ex causa alicuius aduersionis, vel incisionis Chirurgi illa-

ta, aliàs secus etiam in laico, aut clerico minoribus beneficium ecclesiasticum obtinente. c. 6. n. 22. 23. 24. lib. 2.

Clericus adulter occidens inuolentem cum moderamine inculpatae tutelæ, an sit irregularis. cap. 6. n. 43. l. 2.

Clericus præstans oppressis, vel obfessis iniuste, & adiuuans eos, qui repellant iniuriam proiciendo lapides, & huiusmodi, non est irregularis, dummodo ipse neminem occiderit. cap. 6. num. 50. lib. 2.

Clericus absque irregularitatis nota & pœna potest interesse bello iusto, & hortari milites ad pugnam, & quomodo hoc intelligatur. cap. 6. num. 52. lib. 2.

Clericus an possit bellum gerentibus arma portare. c. 4. n. 53. l. 2.

Clericus in sacris constitutus non erit irregularis, si pugnaverit in bello iusto, & neminem occiderit aut mutilauerit, etiam si in eo conficti fuerint plures occisi, aut membris mutilati: idem est si ipse percutiat, vel vulneret, si clarum est quod ex tali percussione non fuit secuta mors, vel mutilatio: licet alij in pugna illa per alios sint mortui. Quid si hoc casu clericus adhortetur ad victoriam generaliter, & percutit multos propriis manibus, & efficit vt commilitones eius ope, & hortatu multos occidant, an sit irregularis. c. 6. n. 54. 55. 56. l. 2.

Clericus in minoribus constitutus potest absque peccato in bello iusto propria pugna manu sicut laicus, neque ex hoc esse irregularis, dummodo aliquem non occideret, neque membro mutilaret. c. 6. n. 57. lib. 2.

Clericus in necessitatis articulo non peccaret arma sumendo in bello, vbi dupliciter distinguitur articulus necessitatis, & an tunc sit irregularis si aliquem occidat vel mutilet. c. 6. n. 58. l. 2.

Clericus ministrans ballistam, enssem, lanceam vel alia arma in conflictu pugnantibus an & quando sit irregularis. c. 6. n. 76. cum seqq. l. 2.

Clericus venans, aut ballistas exercens, si aliquem casu occiderit, an & quando sit irregularis. c. 6. n. 84. 85. 87. 88. & 89. l. 2.

Clericus etiam licite venans, si tamen id faciat tempore quo diuinis interesse tenetur, peccat. c. 6. n. 86. lib. 2.

Clericus percurrens non lethaliter asportantem rem Ecclesiæ, ex qua percussione ille fugere non potuit, & ob id occisus fuit, est irregularis. cap. 6. num. 91. lib. 2.

An idem sit dicendum in eo, qui latronem res suas asportantem percussit, &c. c. 6. n. 92. l. 2.

Clericus introducens meretricem per rectum in domum suam, si decidens ipsa moriatur, vel abortiat, an sit irregularis. c. 6. n. 94. l. 2.

Clericus mittens puerum ad equitandum æquum, vel ad flumen, monens, vt ab eo caueret, & tamen submersus est, an sit irregularis. cap. 6. num. 95. 96. lib. 2.

Clericus dans operam rei bellicæ, licet imprudens, & nesciens alium præter suam intentionem occidat, est irregularis: item & is qui torneamenta atque alia pugnae simulacra, quæ clericis ob periculum homicidij ex suo genere interdita sunt, exercet. cap. 6. n. 103. l. 2.

Clericus præfens vindictæ sanguinis, an sit irregularis. c. 6. n. 163. l. 2.

Clericus mercans illiite, & casu aliquem occidens, vel ludens ludo ei interdicto, an sit irregularis. c. 6. n. 165. l. 2.

Clericus

& Verborum.

Clericus qui pro ædificatione Ecclesiæ vel domus vocauit aliquem in adiutorium, qui casu interit ruens cum aliquo ligno, an sit irregularis. cap. 6. n. 167. lib. 2.

Clerici, maxime in sacris constituti, & sacerdotes pro laicis pudicitia præminere debent. cap. 7. num. 1. & seqq. l. 2.

Clerici licet votum castitatis explicitum non emittant, nec sit essentialiter annexum ordini sacro debitum continentie, constitutione tamen Ecclesiæ tenentur seruare. c. 7. n. 2. l. 2.

Clerici fornicantes duplici culpa maculantur. c. 7. n. 3. lib. 2.

Clericus in sacris constitutus fornicando simpliciter quinqueamina committere dicitur secundum DD. nempe adulterium, sacrilegium, stuprum, incestum, & contra naturam, capit. 7. numer. 37. 38. & sequentibus probatur, quoad adulterium. lib. 2.

Quoad sacrilegium probatur hic. capit. 7. num. 40. lib. 2.

Quoad stuprum. idem, n. 41. lib. 2.

Quoad incestum. idem, n. 42. l. 2.

Quoad contra naturam. idem, n. 43. l. 2.

Veritas & receptus est contrarium, nempe quod clericus in fornicando cum muliere soluta, tantum committat simplicis fornicationis crimen, non verò cætera supra enumerata, vt nuncupatum probatur num. 48. cum seqq. d. cap. 7. num. 44. lib. 2.

Clericus in sacris propter non contrahit matrimonium cum Ecclesiæ, neque etiam canonicas cum præbenda. c. 7. n. 48. l. 2.

Clericus concubiniarius cum soluta deponi non debet, sed tantum suspendi ab officio & beneficio ad tempus. c. 7. n. 53. l. 2.

Præterquam si fornicatio habeat insignem deformitatem, vt adulterium, incestus, stuprum, & similia. c. 7. n. 55. l. 2.

Secundò limitatur in clerico tem habente cum moniali, is enim deponendus est. idem, n. 56. l. 2.

Tertiò limitatur, in clerico matrimonium de facto contrahente cum soluta. idem, n. 57. l. 2.

Et an pro fornicatione continuata. idem, num. 58. lib. 2.

Pro crimine contra naturam deponitur. idem, num. 59. lib. 2.

Cognoscens filiam suam spiritualem. idem, num. 60. lib. 2.

Idem in cognoscente eam quæ propter Sacramentum penitentia effecta sibi fuit filia spiritualis. idem, n. 61. l. 2.

Idem in sacerdotis cognoscente parochianam suam. idem, n. 65. l. 2.

Et eam quam tenuit in Sacramento confirmationis. idem, n. 64. l. 2.

Idem in Religiosis fornicantibus, vt in numer. 66. lib. 2.

Idem in Episcopo fornicante secundum aliquos, sed verior & communis sententia est in contrarium in hoc. vt in n. 67. l. 2.

Probari tamen rebus debet hoc crimen in prædictis casibus, quibus pœna depositionis pro eo imponitur, alias si in occulto reuelatur superiori, mitiori pœna delinquens puniendus est. idem, n. 62. lib. 2.

Clericus ob simplicem fornicationem arbitrio sui iudicis puniatur, & sacrum Concil. Trident. quid in hoc disponat. referatur. c. 7. n. 68. l. 2.

Clericus concubiniarius in proposito dicitur, qui so-

lutam mulierem, & corruptam nullo sibi spiritualis vel carnalis cognationis vinculo coniunctam domi retinet, cum qua consuevit carnaliter commiseri. c. 7. n. 71. l. 2.

Clericus post monitionem præmissam concubinam non dimittens, publicus concubiniarius reputatur. c. 7. n. 78. l. 2.

Clericus publicus concubiniarius, si ante penitentiam celebret, an sit irregularis. c. 7. n. 83. cum seqq. l. 2.

Clericus propter aliquod crimen suspensus, quoad se, & quoad alios irregularis est, si nondum causa suspensionis sublata, proprio fuerit subdiacono, c. 7. num. 84. idem est de diaconis & subdiaconis. vt in n. 85. l. 2.

Clericus suspensus ab homine, vel à iure, cui pœnam directam & propriam delicti etiam ad tempus certum, vel donec peniteat, si celebret durante suspensione, erit irregularis. c. 7. n. 86. l. 2.

Clerici in sacris contrahentes de facto matrimonium, quibus pœnis afficiantur remissius. cap. 7. num. 87. lib. 2.

Clericus qui principaliter ob lucrandas distributiones quotidianas præfens est diuinis officiis, peccat, & symoniam committit. c. 15. n. 81. l. 2.

Clericus volens potius diuinis officiis interesse in sollemnibus diebus propter maius lucrum, quam in alijs, si hoc principaliter faciat ob cultum diuinum, non peccat. c. 15. n. 101. l. 2.

Clericus si post legitimam appellationem à se interpositam, de qua confidit, de facto excommunicatur, cum de iure non sit excommunicandus, si interim celebret, non erit irregularis. cap. 16. n. 25. lib. 2.

An hoc etiam procedat, quando lapsò termino ad appellationem à iure vel à iudice statuto prosequendam, eam prosequitur. ibidem num. 26. & seqq. lib. 2.

Quid si sit in hac specie postrema iam publice denuntiatus hic celebrans: limitatur communis præcedens. ibidem, n. 33. l. 2.

Clerici vsurarij pœna remissius. cap. 18. numer. 11. l. 2.

Clerici hæredes defuncti an teneantur ultra vires hæreditarias, si inuentarium non confecerunt. c. 18. n. 73. l. 2.

Clerici an pœnam conventionalem possint exigere ultra quam interfit, & quid in Ecclesiæ. c. 20. n. 15. & 16. lib. 2.

Clerici decimam decimarum soluere tenentur Romano Pontifici, & quo iure. c. 21. n. 10. f. 2.

Clerici etiam ecclesiarum rectores, decimas tenentur soluere. c. 21. n. 52. l. 2.

Clerici à solutione decimarum possunt eximi consuetudine vel præscriptione. c. 21. n. 53. l. 2.

Clerici possunt præscriptione legitima se à solutione decimarum liberare, & quomodo hoc intelligatur. c. 21. n. 59. l. 2.

Clerici an possint sibi præscribere decimas ab alijs soluendas? c. 21. n. 60. l. 2.

Clerici siue monachi, an possint rem in actu executionis sententiæ pœnam mortis continentis, si aliquo casu ceciderit in terram, liberare atque defendere, & eripere à manib. familiæ, & in ecclesiam eum introducere. c. 24. n. 41. l. 2.

Clerici eripientes condemnatum à manu familiæ, quando sint puniendi, & quando non. cap. 24. n. 45. lib. 2.

Clericus prohibita est iure humano venatio saluosa, quæ sit in syluis per saltus, non quieta, sed clamorosa cum strepitu canum & accipitrum, & falconum. c. 28. n. 16. l. 2.

X x 3

Clerici

Index Rerum,

Clerici illicite venantes non tenentur ad captorum restitutionem in foro conscientia, neque quod capit laicus tempore, quo sibi est prohibita venatio, nempe die festo, ne impediatur ab officiis diuinis. c. 28. n. 47. l. 2

Collatio beneficij facta sub pacto de aliquid ob id dando, est nulla, etiamsi pretium non tradatur, sed tantum promittatur. c. 9. n. 9. l. 1

Contrarium tamen, ram respectu nullitatis collationis, quam excommunicationis, praxis recepit. bid. n. 10 & 11. l. 1

Collatio beneficij irregulari facta, ipso iure est nulla. c. 5. n. 92. l. 2

Collatio beneficij facta excommunicato, ipso iure est nulla. c. 5. n. 93. l. 2

Collatio beneficij facta à Papa excommunicato, præcedente absolutione à quibusvis excommunicationis, suspensionis, &c. vt communiter de stylo curiæ fit per illam clausulam, *Tòque absoluetur*, valet, &c. c. 5. n. 94. l. 2

Collatio beneficij periuro facta, est nulla ipso iure. c. 5. n. 97. l. 2

Hoc tamen procedit, quoties quis esset per sententiam declaratus periurus, & postea fieret ei collatio, & non aliàs, quia ante sententiam facta collatio esset valida. c. 5. n. 98. l. 2

Collatio beneficij periuro facta, nulla est ipso iure, quando infamia hæc periurij notoria sit, non aliàs, prout contingit esse post sententiam. cap. 5. n. 99. lib. 2

Collatio beneficij periuro facta auctoritate literarum Apostolicarum ad beneficia, est nulla. cap. 5. n. 100. lib. 2

Collatio beneficij vel electio, & muneris prælatio digno facta, omisso digniori, valida est in vtroque foro, nec rescindi ex hoc potest, quamvis prouidens peccet. c. 11. n. 13. & 16. l. 2

Quod procedit, etiamsi ante electionem vel promissionem denuntietur electoribus, vt digniorem eligant, & à contraria electione ab initio appellatum. ibid. n. 14. l. 2

Etiamsi electores irauerint eligere digniorem, quamvis aliter faciendo, sint periuri. ibid. n. 15. l. 2

Collatio beneficij indigno facta, est nulla in vtroque foro, & sic prouisus per appellationem, priuabitur beneficio, & damna inde secuta tenetur resarcire. c. 11. n. 45. l. 1

Collatio factorum ordinum & similia, an sint de lege dicecesana, vel iurisdictionis. cap. 17. numer. 20. lib. 2

Collatio beneficij simoniace facta est ipso iure nulla ab initio, ac proinde nullum ius tribuit ei cui, fuit collatum. c. 17. n. 23. cum seqq. l. 2

Quid in collatione ignorant simoniace facta, vique ad n. 30. l. 2

Collector si postquam contulit vni beneficium, mutata voluntate alteri beneficium idem contulerit, peccabit, & non valebit collatio, & tenebitur ad restitutionem; etiamsi secundus esset longè dignior. c. 11. n. 81. lib. 2

Collecta, decima, census & pensio, sunt onera realia, obligantque possessorem. c. 1. n. 111. l. 1

Columbas occidens intra vel extra leuæ spacium à columbario, an restitutionem teneatur. c. 28. n. 25. cum seqq. n. 26. l. 2

Columbas deducens ab alterius columbario, ad proprium attrahens, ad quid teneatur. c. 28. n. 53. & 54. lib. 2

Columba quæ in prinitis columbarijs nutriuntur, occidi non possunt ab aliis. c. 28. n. 57. l. 2

Columbarium an & quando liceat habere. c. 28. n. 57. lib. 2

Colonus in casibus in quibus per singularem successorem expelli potest, poterit rem retinere, donec sibi restituatur pensio, si forte eam anticipatam soluit. Idem pro melioramentis. c. 8. n. 19. l. 2

Committens incestum, si sit iuuenis, non ex hoc ei licebit debitum conjugale exigere, vel vxore mortua cum alia de nouo contrahere absque dispensatione, quamvis inuentus iusta causa sit eam impertrandi. c. 23. n. 7. l. 2

Communis sensus verborum in dubio attendendus est, ad sciendum quem valorem habeant in matrimonij contrahendis. c. 21. n. 3. l. 1

Communis sensus verborum præuælet proptiæ dictionis significationi. c. 21. n. 4. l. 1

Communis opinio in dependentibus ab interpretatione prudentium plene excusatur, & sequenda est, nec ab ea recedere licet, nisi euidenter falsa. c. 9. n. 14. lib. 1

Communis sensus illorum verborum, Non ducam in vxorem, nisi te, & similia, videtur esse, vt inducant matrimonium de presenti, alij existimant, vt sponsalia de futuro inducant, alij distinguunt. c. 20. n. 7. & 12. l. 1

Tertia opinio tenenda ponitur. ibidem n. 13. & n. 18. lib. 1

Communis vsus loquendi semper attendi debet. c. 32. n. 47. l. 1

Compellens nimia præce & importunitate collatorem, tenetur eidem ad restitutionem lucratorum, sicut is qui vi aliquem trahit ad ludendum. cap. 37. n. 18. lib. 1

Concilium Constantiens. circa excommunicatos vitandos, vel non, refertur, item & Basiliense. c. 1. n. 6. & 7. & n. 14. resolutur verum esse in Concilio Constantiensi sub Martino V. celebrato editam fuisse saluberrimam constitutionem, iuxta literam & sensum dict. n. 1. relatum, & quamvis inter acta eiusdem Concilij ipsa non exierit, est tamen hoc receptissimum apud celeberrimos & grauios auctores, & in dict. n. 14. resolutio præcedentium ponitur. l. 1

Concilium Constantiense, dum excipit duos casus, quibus non licet communicare cum excommunicatis, non loquitur neque procedit in articulo mortis, sed regulariter extra illum. c. 1. n. 60. l. 1

Concilium Lateranense spacium sex mensium præfinit ad prouidendas præbendas, cæteraque beneficia ecclesiastica, quo transacto capitulum prouidere iussit, & è contra, data negligentia capituli, vt Episcopus prouideat. c. 28. n. 1. l. 1

Concilium Lateranense præfinit semestrem tempus ad prouidendas præbendas procedit, quando quis distulit per negligentiam, secus si per impotentiam iuris vel facti, etiam ex culpa sua proueniente, & ideo si pendente termino superueniat impedimentum, tota dilatio debet reintegrari. c. 28. n. 5. l. 2

Concilio Toletano permissum erat habere concubinam, id est vxorem minus solemniter ductam, his, qui iusta vxore carebant. Concilium Toletanum XIII. c. 1. refertur, §. prius, n. 36. in vers. quinto & vltimo. c. 30. n. 47. l. 2

Conditio, sine liberis decesserit, monasterium ingrediente grauato, pro inualida & non scripta habetur. c. 32. n. 3. l. 1

Et an hoc procedat in foro conscientia. ibidem n. 5. lib. 1

Conditio debet adimpleri in specifica forma, atque ad vnguem obseruari, non verò per fictionem. c. 32. n. 9. l. 1

Conditio

& Verborum.

Conditio quæ auerit à matrimonio carnali relictur. c. 32. n. 13. l. 1

Et fortiori ratione relictenda est illa, quæ à matrimonio spirituali detinetur. ibid. n. 14. l. 1

Conditio in maioribus adiecta, vt in eis non succedant monachi, neque presbyteri, valida est. c. 32. n. 30. lib. 1

Conditio mixta non continetur sub simplici. c. 32. n. 42. lib. 1

Conditio si Papa dispensauerit, tacite non potest intelligi in matrimonio de presenti de facto pure contracto inter consanguineos, vel affines absque ea conditione, ac proinde si simpliciter & pure contrahant, incurruni in pœnam excommunicationis, secus in sponsalibus de futuro inter eosdem pure contractis, quia forte potest in eis tacite intelligi præfata conditio. c. 22. n. 25. l. 1

Conditio illa si patri placuerit, in contrahendis matrimonij honesta, ac valida est, non verò turpis. c. 20. n. 16. l. 1

Conditio contrahendi matrimonium inter consanguineos, vel affines in secundo gradu constitutos, quamvis iudicanda sit impossibilis, nedum de iure, sed etiam de facto, artamen subsistente iusta causa valida erit, & ideo non relictenda ex institutione. c. 22. n. 11. & 12. l. 1

Conditio quoties præambula est, & necessaria ad validitatem actus, nunquam relictur, & si summe difficilis sit, sed eius euentus expectatur. c. 2. n. 13. lib. 1

Conditio si Papa dispensauerit, & si impossibilis quodammodo dici possit, eo quod dependeat à Principis voluntate, non tamen propriè & ex stricta interpretatione. c. 22. n. 14. l. 1

Conditio fundationis beneficij, vel capellanæ, vt patroni semper nominent, ac præsentent clericum ex genere & parentela fundatoris, valida est. c. 11. n. 37. l. 2

An tunc dignior ex illo genere & familia, etiamsi remotior sit, præsentandus sit necne, vide. ibidem n. 38. l. 2

Et quid si detur facultas in fundatione eligendi quem velint dignum omisso digniori. c. 11. n. 40. l. 2

Conditio maioratus vt possessor eiusdem nomen & arma conditoris ferat, & in tumulo fundatoris sepeliatur, ad vnguem obseruanda est, alioquin maioratus erit priuandus. c. 14. n. 12. l. 2

Conditio inducens omnimodam viduitatem iure antiquo digestorum spernebatur: secus si induceret viduitatem respectu certæ personæ, loci, vel temporis. c. 25. n. 2. l. 2

Hodie iure nouo authenticorum quid in hoc dispositum sit. ibid. n. 1. l. 2

Conditio illa quæ à matrimonio spirituali detinetur, fortiori ratione relictenda est, sed non est idem obseruandum in conditione, si eligentem non ingreditur, si monachus non fuerit. cap. 25. n. 4. & 5. lib. 2

Conductor laicus, decimarum non potest apud iudicem ecclesiasticum conueniri actione personali ex loco ad mercedem. c. 34. n. 49. l. 2

Conductores decimarum eas possunt petere aduersus decimate debentes coram iudice ecclesiastico virtute concessionis sibi factæ, hoc est, *del arrendamiento*. c. 34. n. 50. l. 2

Conductor non tenebitur similiter locationi Prælati, tutoris, vel maioratus possessoris stare, quinimo poterit locatore mortuo ab ea libere resiliere. c. 36. n. 12. l. 1

Conductor expulsus à singulari successore, habet

actionem ad interesse aduersus locatorem ipsiusque hæredes. c. 8. n. 9. l. 2

Conductor ad longum tempus naturaliter possidet. c. 8. n. 26. l. 2

Conducere redditus ecclesiasticos alicuius præbendæ, beneficij, vel testimonij anticipata solutione, multo viliori pretio quam reuera valeant tempore perceptionis eorundem, paulose post terminis quibus solutio fiat locari solitorum an liceat. c. 39. n. 61. & seqq. l. 1

Confessarij quamvis per bullas Cruciatæ non possint absoluerè à crimine hæresis, fallit in hæresi mentali. c. 13. n. 28. l. 1

Confessario asserenti se absoluisse aliquem à sententia excommunicationis quam incurerat, credendum est, cap. 2. num. 9. sed contrarium. ibidem num. 17. lib. 1

Confessarius non debet reuelare hæreticum sibi confessum nolentem pœnitere, neque alios prodere. c. 11. n. 51. l. 1

Confessarius alicuius vici, aut pagi rusticorum, non tanta indiget scientia, quam ille, qui audit in ciuitate, &c. c. 27. n. 19. l. 1

Confessarius non debet secundo absoluerè pœnitentem, qui tenetur ad restitutionem statim faciendam, & eam primo iussis omisit nisi actualiter eam nunc faciat, nisi talis esset pœnitens, & causa ob quam restitutionem omitteret, & præterea tempus & locus vbi confessio fit, quod absolutionem impartiendam indicarent arbitrio prudentis confessoris cum verò proposito restituendi. cap. 40. numer. 9. lib. 1

Confessarius an possit absoluerè debitorem, vbi creditor non vult restitutionem expectare, & debitor induci non potest ad restituendum, si ab eo cautionem capiat, quod certo post tempore soluet: secus si debitor eum possit, nollet simul seu integre soluere, sed annuatim, aut paulatim. c. 40. n. 13. lib. 1

Confessarius qui dam reum ad patibulum comitaretur, casu iumentum quo ille veheretur populit, non est irregularis. c. 6. n. 32. l. 2

Confessio iudicialis & sententia inducunt non rium iuris, non verò notorium facti, vt hic declaratur. c. 19. n. 18. l. 2

Constitens legitime alicui sacerdoti, se illi subicit, si cum licentia expressa, vel tacita proptiæ sacerdotis id faciat, cap. 6. num. 5. credendumque est hanc licentiam tacitam habere à lege, vel legislatore eos qui venialiter tantum peccauerit, imò nunquam fuisse presbyteris id ademptum. capit. 6. numer. 6. lib. 2

Confratres disciplinorum sunt laici, vxores ducunt, & per se domi viuunt, mercaturæque exercent ac proinde non coram iudice ecclesiastico, sed coram seculari conueniuntur. c. 35. n. 10. l. 1

Limra vt ibid. n. 24. & 25. l. 1

Confratres huiusmodi non gaudent beneficio restitutionis in integrum. c. 35. n. 4. l. 1

Confratres possunt renuntiare confratriæ, dum tamen nihil retineant de bonis illius. cap. 35. num. 21. lib. 1

Confratriæ approbatæ ab Episcopo, si de bonis agatur, vel de recipiendis; vel de excludendis confratribus, coram iudice ecclesiastico, non verò coram seculari discutiendum erit. cap. 35. num. 24. lib. 1

Confraternitatum bona possunt ad libitum alienari per corpus eorundem absque solemnitate requirita à iure Canonico in alienatione rerum ecclesiastica

Index Rerum,

stulticorum. cap. 35. num. 16. & vide num. 22. & 23. lib. 1.
 Confraternitates discipuli natorum, aliaque similes, cum ad bonum finem tendant, sunt licite & permittuntur. c. 35. n. 1. l. 2.
 Confraternitates huiusmodi, an sint pia loca & religiosa, ita ut leges, & alia dispositiones loquentes in piis locis habeant locum in eis. cap. 35. num. 2. & seq. l. 1.
 Et num. 4. quod in praedictis confratris opera multa perierit & misericorditer exercentur. lib. 1.
 Coniux, descendentes, & alij qui iure non tenentur testificari contra alterum, neque propalare admittentias. cap. 11. n. 34. & n. 35. quomodo intelligatur, lib. 1.
 Coniux si propter incestum a se commissum cum consanguinea uxoris suae non possit ab ea debitum exigere, poterit tamen eidem nonnunquam insinuare, se esse paratum ad illum usum. c. 23. n. 9. l. 1.
 Coniux committens scienter incestum cum consanguinea uxoris suae intra quantum gradum, secundum ius antiquum duplici poena punitur: primo, quia non potest petere debitum ab uxore sua: secundo quia ipsa mortua non potest cum alia quacunque contrahere sine dispensatione. c. 23. num. 5. lib. 1.
 Coniugium Episcopi cum sua Ecclesia est dignius & perfectius matrimonio carnali, non tamen fortius respectu indissolubilitatis. c. 17. n. 38. l. 1.
 Coniugati accipientes pensiones super beneficiis ecclesiasticis auctoritate Apostolica in sustentationem suo statui necessariam, non peccant. cap. 5. num. 26. lib. 2.
 Consanguinei contrahentes sponsalia de futuro, non incurrunt in poenam excommunicationis. c. 22. n. 26. lib. 1.
 Consanguinitas in gradu remotiori in linea inaequali computanda est. c. 15. n. 138. l. 2.
 Consensus excommunicandi satis rationalis causa est, ut is transacto termino solutionis debiti, excommunicari possit. c. 4. n. 16. l. 1.
 Consueti personaliter constitutioni pensionis sub solis censuris & poenis, potest excommunicari a iudice competente, ea conditione si pensionem die constituto non soluerit etiam si ipsi licite pensionis intimatae non fuerint. cap. 4. numer. 17. lib. 1.
 Constitutio Ecclesiae, ut clericus excommunicatus pro causa Ecclesiae lucratur fructus suae praebendae, valet, & est seruanda. c. 1. n. 147. l. 1.
 Constitutus in extrema viua necessitate potest pro viua seruanda alienum capere, & detinere, & an veniens postea ad pinguiorem fortunam restituere teneatur. c. 38. n. 12. & n. 19. l. 1.
 Consuetudine obtentum est, ut in casu incestus non petatur dispensatio ab Episcopo. cap. 15. num. 8. lib. 1.
 Consuetudini loci, siue provinciae standum est super obseruatione extraneantis ambitiose, de rebus Ecclesiae non alienan, ut in quibus locis ipsa extraneantis recepta sit, & quoad id in quo recepta fuerit, seruetur in aliis vero partibus, ubi ipsa in totum, vel in partem recepta non fuerit, vel contrarium obseruatum, obseruantia huiusmodi & legitime consuetudini sterit. c. 8. n. 9. l. 1.
 Consuetudo legitima in proposito erit quadragenaria cum suis requisitis. c. 8. n. 10. l. 1.
 Consuetudo Romae in Hispania in causis Ecclesiasticis spectanda est, siue specialis, siue generalis sit. c. 33. n. 36. l. 1.

Consuetudo, ut clericus possit conueniri coram iudice laico, non valet. capit. 34. numero 23. lib. 1.
 Consuetudine tolli potest solemnitas, cap. 1. de sententia excommunicationis in 6. quae se habet, ut sententia excommunicationis in scriptis feratur. c. 4. n. 15. l. 1.
 Consuetudo legitime praescripta, an sufficiens sit ad eximendos laicos a solutione decimarum. c. 21. n. 3. l. 1. & seq. resolutum n. 35. l. 2.
 Consuetudo, vel usus non est in Hispania soluendi decimas ex officio negotiatorumque lucris. cap. 21. n. 14. l. 2.
 Consuetudo legitime praescripta minorem partem decimae soluendi pro ea, tunc valet, cum illa pars quae soluitur, sufficiens est ad congruam sustentationem clericorum spiritualia ministrantium, alias secus. c. 21. n. 36. l. 2.
 Consuetudo rationalis & legitime praescripta non soluendi decimas personales quando excuset. c. 21. n. 37. l. 2.
 Consuetudo quantumcumque longa nullas soluendi decimas personales, nec praediales, non valet. c. 21. n. 38. l. 2.
 Consuetudo ut ex certis fructibus nulla soluatur decima, nec eius aliqua portio, vtpote de faeno, herbis, vel oleo, & similibus, valet, si ex aliis redditibus super sit iusta sacerdotum sustentatio. c. 21. n. 40. lib. 2.
 Consuetudo immemoralis Episcopatus Placentini non soluendi decimam ex herbis, pecoribus propriis domini fundi depaltis valet. cap. 21. num. 41. lib. 2.
 Consuetudo immemoralis Ciuitatis existens nullam soluendi decimam herbarum indistincte valet. c. 21. n. 42. l. 2.
 Consuetudine induci potest contrarium, nempe, ut laici libere colligant frumentum, ceterosque fructus, & eos in propria horrea sine testibus condant, & postea decimas ministris spiritualium soluant. c. 21. n. 50. l. 1.
 Consuetudine stante non soluendi decimas, quia non fuerunt petite, an possint peti ubi timeretur scandalum, & an sic non soluentes sine in statu damnationis. c. 21. n. 51. & 56. l. 2.
 Consuetudo quod decimae vni Ecclesiae debent, de iure communi alteri soluantur, valida erit. c. 21. n. 58. lib. 2.
 Consuetudine tamen legitime praescripta obtineri poterit libertas ab harum decimarum solutione. c. 21. n. 55. l. 2.
 Consuetudo legitima non soluendi decimas sufficiens censetur per cursum atque usum quadraginta annorum, & in ea non requiritur titulus, nec bona fides. c. 21. n. 65. 66. l. 2.
 Consuetudo & praescriptio qualiter distincte cognoscantur, ut plures differentiae inter eas remissive referuntur. c. 21. n. 68. l. 2.
 Consuetudo ex sui natura in vniuerso quaerit, hoc est, in omni fructu. c. 21. n. 140. l. 2.
 Consuetudo offerendi clericis, vel aliquid eis dandi tempore, quo mortui sepeliunt, vel tempore venerationum, vel consecrationis Episcoporum, valida est, & laici ab Episcopo compelliendi sunt eam obseruare. c. 21. n. 140. & 141. l. 2.
 Consuetudo decem annorum sufficit ad praedicta, diutinae praestatio. c. 21. n. 143. l. 2.
 Consuetudo ex actibus voluntariis inducitur in fauorem Ecclesiae. c. 21. n. 144. l. 2.
 Consuetudo offerendi in Ecclesia clericis ad hoc ut laicos

& Verborum.

cos obliget, & possint compelli ad obseruantiam ipsius, primo requiritur quod grate, pure, & simpliciter, nulla necessitate cogente vel pactione, obtulerint. c. 21. n. 148. l. 2.
 Secundo quod oblatum, sit cereum, taxarum tamen arbitrio offerentium, non vero rectoris Ecclesiae. ibid. n. 149. l. 2.
 Tertio quod totus populus, vel maior pars persistat in seruando praedictam laudabilem consuetudinem. ibid. n. 150. l. 2.
 Refertur casus praedictus circa praedicta contingens. c. 21. n. 151. l. 2.
 Consuetudo quod clerici laici candelas cerae offerant in Ecclesia in die Purificationis, an sit valida. c. 21. n. 156. & sequentibus. l. 2.
 Consuetudo, ut iudici non teneantur soluere decimas, nisi curatus ei praestet aliquid, non valet. c. 21. n. 157. lib. 2.
 Consuetudo quod presbyteri teneantur dare in Paschate suis parochianis agnum Paschalem, vel aliud, an valet. c. 21. n. 158. l. 2.
 Consuetudo luctuosae dandae Episcopo vel parochio, an sit valida, & quid in veste scissa existente penes sartorem nondum suta nec completa. c. 21. n. 160. & 161. l. 2.
 Consummatio simoniae conventionalis ab vtraque parte, an requiratur ad hoc, ut poena excommunicationis & restitutionis fructuum appositae contra dantes vel recipientes beneficia simoniace procedatur. c. 9. n. 2. l. 1.
 Contemnere eum est, quod alteri indignari. c. 30. n. 17. lib. 1.
 Contemnere proximum, est peccatum mortale. c. 30. n. 18. l. 1.
 Contemptus in quacunque praeccepti materia mortalem inducit culpam. c. 30. n. 16. l. 1.
 Contractus quo res venditur pretio, quo pluris valebit, a tempore contractus vsque ad mensem Maij aut Iulij, est illicitus. c. 39. n. 9. l. 1.
 Non tamen erit vltura neque peccatum, ut soluatur medium pretij rei venditae, quod magis aut minus esset vltura, a die contractus vsque ad tempus in quod cum esset seruaturus, siue excreceret, siue crederet eius valor. c. 39. n. 10. l. 1.
 Contractus non est vlturarius iudicandus in foro exteriori, nisi constiterit ob dilatum pretij solutionem carius merces venditas fuisse, quam in promptu valerent, vltra latitudinem iusti pretij, vel nisi pars fateatur quod aliis esset venditurus tempore contractus iusto pretio, vel ob anticipatam solutionem vilis fuisse venditas. c. 39. n. 14. l. 1.
 Quare doctores existimantes vendentem ad ereditum carius quam in promptu, esse vlturarium, supplemendi sunt, quando ob dilatam pretij solutionem carius venditur. ibidem, n. 15. l. 1.
 Contractus ratione incertitudinis fructuum futurorum iudicatur iustus, qui aliis esset iniustus. c. 39. n. 62. & n. 70. quomodo id intelligatur. l. 1.
 Contractus sponsalibus de futuro coram parochio & testibus, postea cum inter eosdem contrahitur matrimonium de praesenti, seruati debet forma sacri Concil. Trid. parochi & testium, alias non valet matrimonium. c. 18. n. 5. l. 1.
 Contractus sponsalium inter consanguineos, vel affines sub conditione, si Papa dispensauerit, etsi sit validus, poterit tamen ante vel post dispensationem impetratam quilibet ex contrahentibus poenitere: tenebitur tamen huiusmodi poenitens alteri conuenienti stare volenti refundere expensas ad

dispensationem impetrandam factas. cap. 22. n. 18. lib. 1.
 Et num. 20. difficultas quaedam circa praedicta dissoluitur. lib. 1.
 Contractus ab vxore factus propter nimias preces mariti, rescindi potest ac si metu esset celebratus. c. 37. n. 17. l. 1.
 Contrahentes de futuro sponsalia consanguinei non incurrunt in poenam excommunicationis. c. 22. n. 26. lib. 1.
 Contrahens cum Ecclesia non tenetur reddere rem, nisi primo satisfiat sibi de pretio, sumptibus & labore, sicque potest vti retentione rei etiam post concessam restitutionem, pro pretio, sumptibus, & labore. c. 8. n. 55. l. 2.
 Contritio de venialibus necessario habenda non est, nec confessio facienda. c. 6. n. 7. l. 1.
 Contritio in articulo mortis satis est deficienti confessario habili, cui voto Sacramenti quando fas fuerit, & copiam confessarii dari contingat, quamuis difficile sit contritione legitima & sufficienti, illo tempore potiri. capit. 1. numer. 57. lib. 1.
 Conueniri an quis possit in loco contractus, si ubi quis inueniatur, ad rescissionem eiusdem contractus. c. 34. n. 9. l. 1.
 Commorantibus in vino, & studentibus calicibus epotandis rixae, fouae, & sine causa vlcera, & suffosio oculorum. c. 4. n. 14. l. 2.
 Concessio corporum ad copulam aestimabilis est pretio, siue pecunia. c. 10. n. 11. l. 2.
 Concessio vel locatio in emphyteusi rerum Ecclesiae, vltra tempus permissum facta, an in aliquo teneat, & per totum. c. 13. n. 1. & 5. l. 2.
 Refertur pars legatiua. ibid. n. 6. l. 2.
 Affirmatiua. ibid. n. 7. l. 2.
 Concordia assignatur. ibid. n. 8. l. 2.
 Limitatur. ibid. n. 10. l. 2.
 Alias limitationes referuntur. ibidem numero 11. lib. 2.
 Concubinae olim erant non illegitimae, & fornicariae, sed vxores minime principales, quarum filii non debebant hereditas, neque aequalis honor, non sacerdotium, non primogenitura, sed munera tantum recipiebant, & mutua se charitate complectebantur, & sese iuuabant. capit. 7. num. 32. lib. 2.
 Concubinae nomen apud veteres erat honestum. c. 7. n. 34. l. 2.
 Concubina large accipitur pro quacunque muliere, quam clericus retinet in domo sua luxurioso affectu, vel conducta, &c. c. 7. n. 72. l. 2.
 Concubina publica clericis ad hoc ut puniatur poenis, de quibus in legibus huius regni, quae dicatur. c. 7. n. 73. & 75. l. 2.
 Concubinatus atque omnis fornicationis crimen lege diuina prohibetur. c. 7. n. 13. l. 2.
 Item iure naturali. c. 7. n. 14. l. 2.
 Concubinatus per sacrum Concilium Tridentinum maxime damnatur atque punitur, ut in cap. 7. n. 21. lib. 2.
 Concubinatus crimen est mixti fori. cap. 7. num. 24. lib. 2.
 Condemnatus ad mortem, seruus poenae existimatur, ac proinde intelligibilis: quod hodie cessat, attentata I. 4. Tauri. c. 3. n. 24. & 25. l. 2.
 Condemnato ad mortem an liceat se defendere, si possit. c. 24. n. 1. & seq. l. 2.
 Condemnatus iuste a iudice pro crimine mortis poena digno, an teneatur in conscientia sub reatu peccati

Index Rerum,

ad carcere fugere, cura primum poterit. c. 24. n. 18. & 19. l. 2.
An liceat ei manere. ibid. n. 29. l. 2
Condemnatus iuste, ut fame pereat, peccat mortaliter, si oblatum sibi cibum non sumat, & alij administrantes ei alimenta, si non sint eius custodes, non peccant. c. 24. n. 19. & 21. l. 2
Condemnatus ad mortem iniuste, an teneatur, cum possit, effugere à carcere. c. 4. n. 40. l. 2
Condemnatio non fit (de stylo curiarum) pœnæ conventionalis, nisi quatenus interest, & non ultra. c. 20. n. 5. l. 2
Conferens alicui beneficium ecclesiasticum, ut per hoc liberetur ab obligatione qua ad antidota tenebatur, an simoniam committat. c. 5. n. 5. l. 2
Conferens præbendam, vel aliud beneficium consanguineo respectu consanguinitatis, an committat simoniam necne. c. 23. n. 60. & seqq. l. 2
Conferens beneficium consanguineo, ut se exoneret ab obligatione vel servitio, quo ei tenetur, simoniam committit. c. 23. n. 63. l. 2
Conficiens illicite cartas ad ludendum non erit in prædicta specie irregularis. c. 6. n. 154. l. 2
Confidentia in beneficalibus quædam est licita, & quædam illicita, ut hic latius declaratur. c. 23. n. 80. lib. 2
Confirmans si sibi non constet electum confirmandum indignum esse, potest secute eum confirmare, si tamen plures sint nominati, liberum est confirmatori eligere inter illos in quem consentiat, tenetur meliorem illorum ad hoc præferre. c. 11. num. 22. lib. 2
Consequentia necessaria non est, hoc non contingente actus hic non fieret, igitur hoc, quod modo contingit est causa finalis: sicut nec illa, hoc temore ipse non agerem istum actum, ergo hoc est causa finalis actus. c. 15. n. 3. l. 2
Confortium mulierum fugiendum propter plura de quibus hic. c. 7. n. 11. l. 2
Canoniste contra quoad impediendum matrimonium contrahendum; non verò ad dirimendum contractum. ut ibidem n. 7. l. 1
Copia indiciorum an sit danda à iudice reo ad hoc, ut ipse teneatur dicere contra se veritatem. c. 11. n. 43. 44. lib. 1
Copula taciturnitas intercedentis ante impetratam, vel post concessam dispensationem ad contrahendum matrimonium inter consanguineos vel affines, commissam ordinario loci, priusquam tamen ab eo expediatur, an vitiet dispensationem. c. 15. n. 1. & seqq. l. 1
Copula habita à marito cum consanguinea vxoris suæ producit impedimentum incestus, non verò habita cum propria consanguinea. c. 15. n. 61. l. 2
Copula ex illicita incestus contrahitur impedimentum affinitatis, quod impedit & dirimit matrimonium non tamen inter eos, qui faciunt principium huius impedimenti, & inter quos copula illicita interuenit. c. 15. n. 9. & 10. l. 1
Copula habita spe dispensationis consequenda, est necessaria exprimenda, aliàs dispensatio erit nulla. c. 15. n. 20. l. 1
Copula post sponsalia de futuro sequuta hodie non sufficit ad præsumendum conjugalem consensum, neque aliquod aliud signum, nisi expressus simultaneus consensus utriusque partis coram parochio, & testibus verba de præsentem, vel signa sufficientia exprimat. cap. 18. numer. 4. lib. 1
Correctio fraterna, quando ipsa est necessaria, præ-

cedere debet, antequam quis ruelletur ad monitiones. c. 11. n. 20. & 73. l. 1
Cotrupens virginem, siue ducere eam possit, vel dotare, potest panem iuxta pœnas iuris civilis. c. 37. n. 10. l. 1
Quisimo in prædicto casu, si forte noller contrahere cum ea, debet eam dotare, & præterea vapulabit. ibidem n. 11. l. 1
Cotrupens virginem seductam, vel importam, vel magnis precibus illectam, tenetur eidem damnum illatum resarcire. c. 37. n. 12. l. 1
Cotrupens virginem volentem absque seductione, an teneatur eam dotare. cap. 37. n. 22. & n. 23. referuntur tres casus pro resolutione. lib. 1
Corrigere idem est quod emendare, emendare nihil aliud est quam actum in se validum aliqua parte reficere substantia ipsa permanente. cap. 2. num. 14. lib. 2
Crapula dicitur quantum ad superfluitatem ciborum quasi cruda epula: ebrietas verò quantum ad potum, & dicitur ab eo, quod est sine, & bria, quod est mensura: unde ebrius est, qui sine mensura bibit. c. 4. n. 54. l. 2
Creditor exigere potest à debitore, quidquid ipse creditor in recipiendo debitum dispendit, quamvis multo tutius sit, dum hominis vafrities, & infidelitas timetur, nihil ei mutare neque credito veggere, vel si hoc fiat, expectare solutionis terminum, nam expensarum anticipatarum conventiones vix vltare suspitione vacant. cap. 39. num. 31. lib. 1
Creditor ex causa mutui an possit ab initio contractus pactum inire cum debitore de repetendo eo, quod creditoris intererit, siue in damno, siue in lucro pendente dilatione data ad mutui solutionem, etiam ante mortem. cap. 39. numer. 24. lib. 1
Creditores ubi omni procul fraude bonis coniecturis timentur expensæ, nempe ubi debitor ab vrbe loco distat, possunt absque iniquitate cum debitoribus pacifici de expensis & laboribus, constitutumque, pretium recipere, etiam si nullos sit postea facturus, nam etiam si esset plura expensurus, non posset amplius recipere quam fuit condicione firmatum. capit. 39. numer. 32. lib. 1
Crimina quædam sunt grauius deponitione digna ab ordinis ministerio, quæ tamen non inducunt irregularitatem, vt sunt adulterium, falsi crimen, simonia in beneficio acquirendo commissa, & peritium: alia tamen crimina sunt, quæ inducunt irregularitatem, nempe homicidium, simonia in ordine commissa, & similia. c. 13. n. 15. lib. 1
Criminis non est facienda mentio in impetratione gratiæ vel concessionis. c. 15. n. 4. & 19. quomodo hoc intelligatur, lib. 1
Crimen vsurarum contra naturam vocant Arist. & omnes Philosophi, & diuus Thomas, sicut nefandum, quia vis sit pecuniæ. c. 18. n. 3. l. 2
Crimen vsurarum vltra modum à legib. permissum est mixti fori, intra verò ecclesiastici fori tantum est. c. 18. n. 16. & 17. l. 2
Crimen vsurarum hodie mixti fori est, ita vt iudex secularis contra laicos vsurarios cognoscat. Ecclesiasticus verò contra clericos huiusmodi, sed praxis accepit vt hic contra vtrosque possit. c. 18. n. 18. & 19. lib. 2
Curatus excommunicatus nominatim & specialiter ante denuntiationem, an debeat quitari ab eo, qui eius

& Verborum.

eius excommunicationis habet notitiam. c. 1. n. 53. lib. 1
Curatus vel Prælator non excommunicatus non tenetur in Sacramentorum administratione vitare parochianos sibi subditos excommunicatos, quando volunt ab eo recipere Sacramenta, imò ea tenetur ipsis ministrare, quamuis hi male faciant se illis ingerendo. c. 1. n. 49. l. 1
Cura animatum est necessario exprimenda in impetratione beneficii curati. capit. 15. numer. 82. lib. 2
Christus Saluator noster cœnans cum discipulis, accepit Calicem, & gratias agens, vinum in sanguinem suum conuertit, deditque illis, &c. c. 4. n. 55. lib. 2
Culpa ordinata ad casum tunc dicitur, quando illa culpa fuit causa proxima ipsius: secus si remota. c. 6. n. 12. l. 2
Culpa leuissima non sufficit ad irregularitatem incurrendam, sed tantum grauis, vel leuis. c. 6. n. 140. & 141. l. 2
Quando incuratur ex culpa consistente in omittendo, vide etiam de primo. n. 142. l. 2
Cum plura narrantur, quæ de iure minimè necessaria sunt tunc copula in disunctiuam resoluitur. cap. 15. n. 54. l. 2
Cum vnus vocationis modus exprimitur, alter non continetur, nisi aliud constet de intentione impetrantis vel concedentis. c. 15. n. 60. l. 2
Custos infirmi, vel alius faciens aliquid, quo ipse citius moriatur, vel ne amplius crucietur mortis tormentis, si propter id citius moriatur, irregularis erit, tam ipse quam consulens, iubens, aut rogans, etiam medicus: secus si id fiat bona fide. c. 6. n. 30. lib. 2
Custodes infirmi cum in lecto mouentes, vt vel aprius ei cibum ministrant, vel quietius iaceat, & inde moriatur, an & quando fiant irregulares. c. 6. n. 31. lib. 2
Custos infirmi non bene illum custodiens quare ipse infirmus ex phrenesi se proiecit, & mortuus est an & quando sit irregularis. c. 6. n. 33. l. 2
Custos montium & similium, iuratus, an possit cum aliquibus dissimulare precibus, amicitia, vel pretio, corruptus, & sic dissimulans ad quid teneatur. c. 28. n. 59. & seqq. l. 2
Et quid si dissimulet cum consanguineis, vel valde amicis Domini, ita quod crederet eum permissurum. num. 61
Et quid si cum venatoribus & aliis damnificantibus dissimulet se abscondendo, vt eos in fragranti delicto comprehendat. idem n. 62. l. 2
Custodes & præfecti in confinibus regnorum importandis & exportandis mercibus, eas veritas permittentes importari, vel exportari, peccant mortaliter, & sunt periuri, & ad emendam veltigalium alias soluedorom tenentur, non tamen ad restitutionem pœnarum quas soluisent transgressores, si denunciati fuissent, neque bonorum, quibus ob id priuarentur. cap. 28. num. 63. lib. 2
Custodiens depositum sibi ad hæretico commissum, non debet illud reddere hæretico manifesto id petenti. c. 1. n. 19. l. 1

D

Damnificans alteri, omni iure tenetur satisfacere læsis, & sur rem furtiuam vero domino reddere atque restituere. c. 38. n. 2. l. 1

Damnata est hæresis Seueri dicentis non licere vilo pacto bibere vinum. c. 4. n. 36. l. 2
Damnata est hæresis condemnantium secundas nuptias. c. 12. n. 18. l. 2
Damnatus iuste vel iniuste ad mortem, licite potest ascendere furcam absque peccato. cap. 24. n. 27. lib. 2
Damnatus ad mortem iuste, vel captus pro delicto ea pœna digno, potest in carcere manere etiam data fugæ oportunitate. c. 24. n. 19. l. 2
Damnatus ad mortem iniuste, an teneatur cum possit effugere à carcere. c. 24. n. 40. l. 2
Dare vel accipere aliquid pro sustentatione spiritali ministrantium licitum est secundum ordinationem Ecclesiæ & consuetudinem approbatam ac Episcoporum constitutiones, qui taxare possunt quanto stipendio ille dignus sit, qui tali seruitio Ecclesiæ mancipatur, dum tamen abijt emptiois vel venditionis cogitatio. c. 29. n. 3. l. 1
Dans operam rei illicitæ, si ex huiusmodi actione fuerit homicidium casuale subsecutum ex culpa sufficiente directa ad illud, irregularis fit siue adhibuerit diligentiam quam potuit ne sequeretur, siue non: quæ distinctio quoad peccatum non procedit, sed tantum quoad irregularitatem. cap. 6. num. 5. & 6. & allegantur iura quibus probantur, n. 10. l. 2
Datum ob causam necessariam, ad quam tenetur recipiens necessitate præcepti quoad iustitiam est omnino restituendum. c. 9. n. 26. l. 2
Datum meretrici ob actum venereum potest iuste ab ea retineri, etiam si causa turpis non sequatur postea, vel si turpido ex parte dantis, vel accipientis veretur. c. 10. n. 1. l. 2
Quod nedum procedit in foro contentioso, sed etiam in foro conscientie. idem in num. 2. & 14. cum seqq. lib. 2
Dum tamen non interueniat fraus, excessus, quia lex donationis titulum exigit, vt datum recipi, & retineri valeat. idem n. 1. l. 2
Item, dummodo dantes vel promittentes concubinæ, vel meretrici, habeant ius donandi & promittendi, aliàs secus, vt sunt illi, qui alieni iuris sunt. cap. 10. n. 4. l. 2
Debitum conjugale si forte petatur, licite denegatur ob incestum cum affine commissum. cap. 23. num. 6. lib. 1
Decima, collecta, census, & pensio sunt onera realia, obligantque possessorem. c. 1. n. 111. l. 1
Decimare debentes tenentur certiorare clericos, vt mittant pro decimis, vbi eas ad eorum horrea non tenentur deferre. c. 21. n. 41. l. 2
Decimare debentes, an & quando teneantur deferre decimas, etiam clericis non penitentibus, ad horrea publica, ad hoc deputata. cap. 21. num. 47. lib. 2
Decimare debentes tenentur tradere decimas clericis, etiam scientibus quantum iure decimarum sibi pertineat, modo leui sumptu & labore id fieri possit, secus alias, præcipue stante de hoc consuetudine, vel nullam contrarium existente. c. 21. n. 48. l. 2
Decimare debentes cessantibus consuetudinibus, non possunt frumentum aliove fructus in propria horrea condere, nisi prius clericis certiores fiant, &c. & refertur litera l. Regiæ super hoc sancitæ. cap. 21. n. 94. lib. 2
Decimæ iure diuino & naturali institutæ sunt. c. 21. n. 3. lib. 2
Decimæ multiplici ratione præcipiuntur à Deo. c. 21. n. 2. l. 2

Decimæ